

A RECURSURI

1. Prejudiciu material. Criterii de stabilire. Stabilirea în echitate.

Conform jurisprudenței Curții Europene, partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.

Chiar dacă instanța de apel a considerat că sentința instanței de fond nu este motivată și argumentată temeinic, ținând cont de efectul devolutiv al apelului, ce permitea o nouă judecată în fond, trebuia să pună în discuția părților efectuarea unei expertize care să stabilească în funcție de întinderea și calitatea solului ce produse agricole puteau fi însămânțate, câte kg puteau fi obținute, care era prețul de vânzare al acestora pe piața liberă. De asemenea, dacă s-a constatat că legislația națională nu permitea o rezolvare judicioasă a dosarului, magistrații din apel trebuiau să suplinească administrarea probelor și motivarea hotărârii, prin normele dreptului european, putând stabili „în echitate” o sumă corespunzătoare în favoarea părții civile. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

Respingând pur și simplu pretențiile părții civile, ca nedovedite, tribunalul a încălcat dreptul la un proces echitabil al părții civile reglementat de art.6 din CEDO și totodată a ignorat rolul activ pe care trebuie să-l aibă judecătorul în soluționarea cauzelor, principiu înscris în art.4 C.proc.pen.

Așa fiind, cum din actele depuse la dosar rezultă că acel teren aparține părții civile, de asemenea că este un fapt notoriu că în acea zonă se pot cultiva cartofi, că este probată pe piața liberă valoarea acestora și, nu în ultimul rând, că valoarea beneficiului nerealizat de către partea civilă pe o durată de trei ani, 2007-2009, în sumă de 1200 lei nu este exagerată, având un caracter rezonabil, ținând cont de împrejurarea că până în prezent inculpatul nu l-a despăgubit cu nimic pe păgubit, instanța de recurs a stabilit în echitate, că suma de 1200 lei acordată de instanța de fond contribuie la justa dezdăunare a părții civile.

DECIZIA PENALĂ NR. 412/R/19.05.2010

Judecătoria Gherla prin Sentința penală nr. 1240/19.X.2009, în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d C.proc.pen. a dispus achitarea inculpatului F.S. pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie, prev. de art.220 al.1 C.pen. cu obligarea inculpatului la despăgubiri civile în sumă de 1.200 lei către partea civilă H.A..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Din anul 2007 inculpatul F.S. a luat la cunoștință că terenurile aflate în apropierea casei lui și pe care le folosea în baza unei înțelegeri verbale cu sora părții vătămate aparțin numitului H.A., care i-a cerut să le elibereze pentru a le putea folosi în mod nestingherit. În cursul aceluiași an, F.S. a eliberat unul dintre terenuri, dar pe cel situat mai sus de casă a refuzat să-l elibereze invocând diferite pretexte. Partea vătămată a manifestat înțelegere față de dificultățile cu care s-a confruntat F.S. în mutarea bunurilor de pe teren (lipsă spațiu, afectări ale stării sanitare, lipsă mână de lucru etc.), acceptând stabilirea a două termene limită pentru eliberarea totală a imobilului, respectiv în cursul lunilor septembrie și decembrie 2008. În plus, el și-a retras inclusiv plângerea formulată la organele de poliție din localitatea Așchileu în considerarea bunei credințe de care credea că dă dovadă F.S..

Cu toate acestea, și în ciuda demersurilor efectuate de către partea vătămată la organele judiciare (formularea unei plângeri la Parchetul de pe lângă Judecătoria Gherla, sesizarea instanței de judecată cu o altă plângere) nici până la sfârșitul lunii iulie 2009 (20.07.2009) F.S. nu a eliberat în totalitate terenul aflat în proprietatea părții vătămate, dând în acest sens dovadă de rea-credință.

Prin titlul de proprietate nr. 5431/101 (fila 8 dosar Parchet nr. 1.216/P/2008, atașat), eliberat de Comisia județeană Cluj pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, la data de 31.01.1994, numiților H.A., S.S., S.Gh., S.V., S.A., F.N. și M.P., li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra unor terenuri în suprafață totală de 4 hectare și 3.037 metri pătrați, în raza satului Fodora, comuna Așchileu, județul Cluj, din care, suprafețele de 2.600 metri pătrați (tarlăua 52, parcela 183) și 831 metri pătrați (tarlăua 52, parcela 183/1) sunt situate în intravilan.

Prin sentința civilă nr.1982/2008 a Judecătoria Gherla (filele 6-7 dosar Parchet) s-a dispus ieșirea din indiviziune asupra terenurilor în suprafață de 2.600 metri pătrați (tarlăua 52, parcela 183) și 831 metri pătrați (tarlăua 52, parcela 183/1), atribuite prin titlul de proprietate nr. 5431/101, eliberat de Comisia județeană Cluj pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor la data de 31.01.1994, prin atribuirea acestora către H.A..

În plângerea depusă la poliție (fila 3 dosar Parchet) partea vătămată H.A. a afirmat că numitul F.S. i-a ocupat cele două parcele de teren menționate mai sus și, deși i s-a pus în vedere de către Primăria Așchileu să elibereze aceste terenuri, el nu s-a conformat.

Așa cum a declarat partea civilă H.A. în fața instanței (fila 92), inculpatul a eliberat terenul din litigiu cu suprafața de 2.600 metri pătrați și menține plângerea doar cu privire la terenul cu suprafața de 831 metri pătrați.

Potrivit articolului 220 alin.1 C.pen. în forma actuală, constituie infracțiune de tulburare de posesie, ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia sau fără aprobare prealabilă primită în condițiile legii, ori refuzul de a elibera imobilul astfel ocupat.

Referitor la terenul cu suprafața de 831 metri pătrați, instanța de fond a reținut că inculpatul folosește acest teren din anul 1975 până în prezent, așa cum a recunoscut partea civilă. Tot partea civilă a afirmat că în anul 1994, când el și alte persoane au primit titlul de proprietate precizat mai sus pentru terenul din litigiu, toți coproprietarii s-au înțeles cu inculpatul F.S. ca acesta să folosească terenul cu suprafața de 831 metri pătrați până când ei o să-i permită. Prin urmare, pe de o parte, terenul nu a fost niciodată în posesia părții civile,

deci nu este îndeplinită condiția prevăzută de lege ca terenul ocupat să se afle „în posesia altuia” în momentul ocupării, iar pe de altă, parte, folosirea terenului, nu s-a făcut „fără drept” de către inculpat ci în baza acordului proprietarilor.

Trebuie observat și faptul că legea prevede posibilitatea săvârșirii infracțiunii de tulburare de posesie și în varianta „refuzului de a elibera imobilul astfel ocupat” Din probele de la dosar reiese că inculpatul a tergiversat eliberarea terenului din litigiu de construcțiile pe care le ridicase pe acesta, dar nici în acest caz nu se poate spune că s-a săvârșit infracțiunea de tulburare de posesie deoarece, deși a avut loc un refuz tacit de a elibera terenul, nu este îndeplinită condiția ca terenul să fi fost „astfel ocupat”, adică fără drept și aflat în posesia altuia.

Din cele de mai sus reiese că faptei de tulburare de posesie pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, îi lipsesc mai multe elemente ale laturii obiective a infracțiunii. Conform art. 10 lit. d) C.proc.pen., acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii;

Având în vedere cele de mai sus și în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) și art. 10 lit. d) C.proc.pen., instanța de fond l-a achitat pe inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie.

Persoana vătămată H.A. s-a constituit parte civilă pentru suma de 160 lei/lună începând cu 20.05.2007 până când inculpatul va elibera complet terenul din litigiu. Din declarațiile concordante ale părților reiese că inculpatul, începând cu anul 2008 nu mai ocupă suprafața de aproximativ 400 metri pătrați din terenul din litigiu, situată în partea de jos, deoarece partea vătămată nu i-a mai permis, ci ocupă doar partea de sus a acestui teren, în suprafața de aproximativ 400 metri pătrați. Din declarația inculpatului (filele 12-13 dosar Parchet) reiese că acesta a cultivat cartofi pe terenul din litigiu și are construcții pe acest teren. Deoarece nu există probe la dosar cu privire la folosul de tras pentru terenul din litigiu, instanța a stabilit acest folos de tras prin apreciere, raportat la situații similare. Astfel, instanța de fond a apreciat că, pentru suprafața de 400 metri pătrați teren (partea din sus), folosul de tras anual este de 300 lei. Părții civile i se cuvine folosul de tras pentru anii 2007, 2008 și 2009 pentru acest teren. De asemenea, i se cuvine folosul de tras și pentru suprafața de 400 metri pătrați din partea de jos dar numai pentru anul 2007. Prin urmare, totalul folosului de tras de pe teren este în sumă de 1.200 lei.

Având în vedere cele arătate și în temeiul art.14 alin.3 lit. b) C.proc.pen. și al art. 998 și art. 999 C.civil, instanța de fond a admis în parte acțiunea civilă și inculpatul a fost obligat să achite părții civile, despăgubiri civile în sumă de 1.600 lei.

În temeiul art. 193 alin. 2 și alin. 5 C.proc.pen. și art. 721 și 276 C.proc.civ., instanța a compensat cheltuielile judiciare făcute de inculpat și de partea civilă.

Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul F.S. solicitând modificarea sentinței în sensul înlăturării obligării sale la despăgubiri civile de 1.200 lei către partea civilă H.A., la dosar neexistând probe cu privire la prejudiciul respectiv, cu obligarea părții civile H.A. la 300 lei cheltuieli judiciare la instanța de fond, reprezentând onorariul apărătorului angajat.

Tribunalul Cluj prin decizia penală nr.11 din 18 ianuarie 2010, a admis apelul declarat de inculpat și a desființat în parte sent.pen.nr. 1240/19.X.2009 a Judecătoriei Gherla, în temeiul art.379 pct.2 lit. a rap. la art.382 al.2 C.proc.pen. și judecând latura civilă a cauzei:

A respins despăgubirile civile în sumă de 1.200 lei la care a fost obligat inculpatul F.S. către partea civilă H.A.

A obligat pe partea civilă H.A. la 300 lei cheltuieli judiciare la instanța de fond, către inculpatul F.S..

Au fost menținute restul dispozițiilor sentinței.

În temeiul art.192 al.3 C.proc.pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia, în apel.

Decizia Tribunalului Cluj a fost atacată cu recurs de către partea civilă H.A. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii instanței de apel în întregime și menținerea sentinței Judecătoriei Gherla, ca legală și temeinică, apelul inculpatului F.S. fiind greșit admis. Învederează că la pronunțarea soluției trebuiau să se aibă în vedere prețurile de pe piața liberă a produselor agricole pe care le putea obține de pe terenul ocupat nelegal de către inculpat în perioada 2007-2009.

Curtea examinând recursul promovat, prin prisma motivelor invocate, a constatat următoarele:

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau recursului.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Judecătoria Gherla, în privința soluționării laturii civile a cauzei a avut în vedere că prin raportare la situații similare, prin apreciere, prejudiciul încercat de partea civilă este de 1200 lei raportat la produsele agricole ce s-ar fi putut însămânța și obține de pe terenul ocupat nelegal de către inculpat.

Decizia Tribunalului Cluj este nelegală, întrucât dacă instanța de apel a considerat că sentința instanței de fond nu este motivată și argumentată temeinic, ținând cont de efectul devolutiv al apelului, ce permitea o nouă judecată în fond, trebuia să pună în discuția părților efectuarea unei expertize care să stabilească în funcție de întinderea și calitatea solului ce produse agricole puteau fi însămânțate, câte kg puteau fi obținute, care era prețul de vânzare al acestora pe piața liberă. Respingând pur și simplu pretențiile părții civile, ca nedovedite, tribunalul a încălcat dreptul la un proces echitabil al părții civile reglementat de art.6 din CEDO și totodată a ignorat rolul activ pe care trebuie să-l aibă judecătorul în soluționarea cauzelor, principiu înscris în art.4 C.proc.pen.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional.

Hotărârea judecătorească nu este un act discreționar, ci rezultatul unui proces logic de analiză științifică a probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, proces de analiză necesar stabilirii stării de fapt desprinse din acestea prin înlăturarea unor probe și reținerea altora, urmare a unor raționamente logice făcute de instanță și care își găsesc exponențialul în motivarea hotărârii judecătorești.

Hotărârea reprezintă astfel, rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe judecător să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de recurs, este reliefată

și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Așa cum am arătat, hotărârea Tribunalului Cluj este nelegală și netemeinică, întrucât dacă a apreciat insuficiența probelor, argumentelor și a motivării sentinței instanței de fond, trebuia să le suplinească ea însăși în apel, față de caracterul devolutiv al acestuia și care permitea o nouă judecată pe fond conform art.345 C.proc.pen. De asemenea, dacă s-a constatat că legislația națională nu permitea o rezolvare judicioasă a dosarului, magistrații din apel trebuiau să suplinească administrarea probelor și motivarea hotărârii, prin normele dreptului european, putând stabili „în echitate” o sumă corespunzătoare în favoarea părții civile. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

În speța de față, în privința valorii despăgubirii solicitate de partea civilă, aceasta nu a transmis un raport de expertiză care să permită determinarea valorii produselor agricole ce puteau fi cultivate pe suprafața de teren de 800 mp ocupată de inculpat, și nici instanța de apel, din oficiu, nu a ordonat administrarea unei asemenea probe științifice.

Cu toate acestea, conform prevederilor legislației europene respectiv art.41 din CEDO și ținând cont că pe acea suprafață de teren se puteau cultiva cartofi, care pe piața liberă aveau prețuri cuprinse de la 1,40 lei – cartofi de toamnă (vechi) și până la 3,5 lei/kg (cartofi noi) albi și roșii, instanța de recurs estimează valoarea prejudiciului încercat de partea civilă la suma de 1200 lei acordată de Judecătoria Gherla.

Conform jurisprudenței Curții Europene, partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului. Din actele depuse la dosar rezultă că acel teren aparține părții civile, de asemenea este un fapt notoriu că în acea zonă se pot cultiva cartofi, este probată pe piața liberă valoarea acestora, și nu în ultimul rând, valoarea beneficiului nerealizat de către partea civilă pe o durată de trei ani, 2007-2009, în sumă de 1200 lei nu este exagerată, având un caracter rezonabil, ținând cont de împrejurarea că până în prezent, inculpatul nu l-a despăgubit cu nimic pe păgubit.

Așa fiind, instanța de recurs va stabili în echitate, că suma de 1200 lei acordată de instanța de fond va contribui la justa dezdăunare a părții civile.

Pentru motivele ce preced, Curtea a admis ca fondat recursul declarat de partea civilă H.A., în baza art.385/15 pct.2 lit.a C.proc.pen. împotriva deciziei penale nr.11/A din data de 18 ianuarie 2010 a Tribunalului Cluj pe care a casat-o și a menținut sentința penală nr.1240 din dată de 19.10.2009 a Judecătoriei Gherla, apelul inculpatului fiind greșit admis.

2. Termenul de recurs de 24 h. Modalitate de calcul. Consecințe.

Potrivit dispozițiilor art. 186 alin. 1 C.proc.pen., la calcularea termenelor procedurale, se pornește de la ora, ziua, luna sau anul menționat în actul care a provocat curgerea termenului. Termenele pe ore se calculează pe unități libere de timp potrivit art. 186 al.2 C.proc.pen., în sensul că ora de la care începe să curgă termenul și ora în care termenul se împlinește nu intră în durata termenului.”

Prorogarea prevăzută de alin. 4 al art. 186 C.proc.pen., nu este incidentă în cazul termenelor procedurale calculate pe ore. Împrejurarea că dispozițiile art. 186 alin. 4 C.proc.pen. au în vedere doar termenele procedurale care se calculează pe zile, luni sau ani rezultă în primul rând din interpretarea literală a acestor dispoziții legale care se referă la „ultima zi a unui termen” nu și la ultima oră a unui termen ceea ce conduce la concluzia că legiuitorul a urmărit prorogarea doar a termenelor socotite pe zile, pe ani sau pe luni. Este evident că „ultima zi” nu poate fi decât a unui termen socotit pe zile, pe luni ori pe ani, termenul pe ore calculându-se pe unități libere de ore astfel că, dacă s-ar fi dorit ca termenul procedural pe ore să fie prorogat în procesul penal s-ar fi adoptat expresia folosită în art. 101 alin. 5 C.p.cv.: „ termenul care se sfârșește”

De asemenea, aceste termene se întâlnesc în principal în materia căilor de atac îndreptate împotriva încheierilor prin care s-a dispus asupra măsurilor preventive privative ori restrictive de libertate și își au rațiunea în urgentarea declarației de recurs tocmai pentru ocrotirea în cât mai bune condiții a libertății persoanei. Dacă s-ar admite că operează prorogarea legală și în cazul termenelor pe ore s-ar ajunge ca un termen stipulat în favoarea părții, prin prorogare să se întoarcă împotriva acesteia. Astfel, având în vedere că există posibilitatea ca durata zilelor nelucrătoare să se extindă la 3,5 sau chiar 7 zile, o prorogare a termenului de recurs este contrară termenului scurt care guvernează detenția preventivă.

În conformitate cu art. 140 ind. 3 alin.1 C.proc.pen., comb. cu art. 385 ind.3 rap.la art. 363 al.2 C.proc.pen.. termenul de 24 ore de declarare al recursului pentru procuror, curge de la pronunțare atunci când a fost prezent la dezbateri, durata termenului fiind mai mare cu 2 unități de timp , respectiv 2 ore, decât termenul procedural în sine.

Încheierea atacată a fost pronunțată în ședința publică din data de 28 mai 2010 orele 23.00, astfel că pentru procurorul prezent la dezbateri termenul de recurs începea să curgă de la pronunțare, urmând să se împlinească în data de 30 mai 2010, orele 1.00.

Cum în speță termenul procedural de declarare a recursului este de 24 de ore, nefiind aplicabilă prorogarea generală reglementată în textul de lege anterior citat, rezultă că, pentru formularea în termen a recursului , acesta trebuia să fi fost declarat până la 30 mai

2010 orele 1.00 și, având în vedere că recursul DIICOT Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud a fost declarat în data de 31 mai 2010 orele 12,50, deci după expirarea termenului prevăzut de lege, Curtea l-a respins ca tardiv

INCHEIEREA PENALĂ Nr. 78/R/09.06.2009

Tribunalul Bistrița-Năsăud prin încheierea penală nr.26/CC din 28 mai 2010, a admis propunerea formulată de procurorul din cadrul DIICOT - Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud privind pe inculpatul C.F.C și a dispus arestarea preventivă a inculpatului C.F.C., cercetat pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri prev. de art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 (patru fapte), art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 (două fapte) și art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen. pe o durată de 29 de zile, începând cu data de 28.05.2010, orele 23,00 și până la data de 26.06.2010, orele 23,00.

S-a dispus emiterea în mod corespunzător a mandatului de arestare preventivă.

S-a respins propunerea de arestare preventivă față de inculpații: A.M.F. cercetat pentru comiterea a patru infracțiuni de trafic de droguri prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010 (patru fapte), art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 modificată, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., cu aplic.art.37 lit.b C.pen. și art.33 lit.a C.pen. și M.P.T. cercetat pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010-2 fapte, art.2 al.1 din Legea nr.143/2000, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen., iar în baza art.145¹ C.proc.pen. s-a față de acești doi inculpați măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

Conform art. 145/1 alin.2 rap. la art. 145 alin. 1/1 C.proc.pen. pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara inculpații au fost obligați să respecte următoarele obligații:

- a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;
- b) să se prezinte la Inspectoratul Județean de Poliție Bistrița-Năsăud, conform programului de supraveghere întocmit de acest organ sau ori de câte ori este chemat;
- c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;
- d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.

S-a pus în vedere inculpaților disp. art. 145/1 alin.2 rap. la art. 145 alin. 2/2 C.proc.pen. și s-a dispus punerea de îndată în libertate a acestora, dacă nu sunt arestați în altă cauză.

S-a dispus comunicarea prezentei încheieri organelor și instituțiilor arătate în art. 145 alin.2/1 C.proc.pen.;

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub nr. de mai sus DIICOT-Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud a solicitat în temeiul art. 149/1 C.proc.pen. arestarea preventivă a inculpaților: C.F.C. cercetat pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri prev. de art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 (patru fapte), art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 (două fapte) și art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu

aplic.art.33 lit.a C.pen.; A.M.F. cercetat pentru comiterea a patru infracțiuni de trafic de droguri prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010 (patru fapte), art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 modificată, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., cu aplic.art.37 lit.b C.pen. și art.33 lit.a C.pen. și M.P.T. cercetat pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010-2 fapte, art.2 al.1 din Legea nr.143/2000, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen. pe o durată de 29 de zile, începând cu data de 29 mai 2010.

În motivarea propunerii s-a arătat că a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpați prin ordonanța din 28 mai 2010 și că sunt întrunite condițiile prev. de art. 148 lit. f C.proc.pen. în sensul că pedeapsa prevăzută de lege este mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea inculpaților în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică, prin aceea că ar putea comite noi infracțiuni, fie de aceeași natură, precum cele care au fost reținute în sarcina lor, fie alte infracțiuni, raportat la ușurința cu care, potrivit probatoriului administrat, inculpații sunt predispuși la comiterea de infracțiuni de trafic de droguri.

De asemenea, s-a arătat că luarea măsurii arestării preventive față de inculpați este necesară pentru buna desfășurare a urmăririi penale în cauză, prin evitarea oricărei tentative de sustragere a inculpaților de la urmărirea penală și a oricărei încercări din partea acestora sau a unor persoane desemnate de ei, de a influența martorii sau pe vreuna dintre persoanele audiate în cauză în calitate de învinuit, în scopul obținerii unor declarații favorabile lor.

S-a mai reținut că :

1. Inculpatul C.F.C este cercetat pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri prev. de art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 (patru fapte), art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 (două fapte), art.4 al.1 din Legea nr.143/2000 și art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen..

În sarcina acestuia s-a reținut că :

În data de 12.12.2008, în mun. Bistrița, a vândut cu suma de 200 RON cantitatea de 1,4 gr. de canabis investigatorului sub acoperire cu numele de cod M.C., cumpărarea fiind efectuată prin intermediul colaboratorului său autorizat M.O., căruia inculpatul i-a spus că „marfa” pe care o vinde este „iarbă”.

În data de 12.01.2009 inculpatul a vândut pe raza mun. Bistrița, cu suma de 100 RON, cantitatea de 0,4 gr. de canabis investigatorului sub acoperire cu numele de cod M.C., cumpărarea fiind efectuată tot prin intermediul colaboratorului său autorizat, M.O.

În data de 19.06.2009, în mun. Bistrița, inculpatul a vândut cu suma de 80 RON cantitatea de 0,3 gr. de canabis investigatorului sub acoperire cu numele de cod G.O. cumpărarea fiind efectuată prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod A.P., căruia inculpatul i-a spus că „marfa” pe care o vinde este „hașiș”.

În data de 14.02.2010, inculpatul a vândut pe raza mun. Bistrița cu suma de 40 RON, cantitatea de 0,2 gr. de canabis investigatorului sub acoperire cu numele de cod F.M. cumpărarea fiind efectuată prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod A.F. căruia inculpatul i-a spus că „marfa” pe care o vinde este „hașiș”.

În data de 1.03.2010, în zona pietonalului de pe str. Liviu Rebreanu din Bistrița, C.F.C. împreună cu A.M.F. au vândut cu suma de 80 RON cantitatea de 1,9 gr. din drogul de mare risc „JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod ”F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „A.F.”, căruia inculpatul C.F.C. i-a spus că îi vinde „chill”, iar după ce A.M.F. i-a remis cele două pliculețe cu drog de mare risc, inculpatul C.F.C. a preluat de la colaboratorul autorizat suma de 80 RON reprezentând contravaloarea drogului vândut.

În cursul zilei de 8.03.2010, în timp ce se aflau pe raza mun. Bistrița, inculpatul C.F.C. împreună cu inculpatul A.M.F. au procurat în scop de vânzare respectiv vândut cu suma de 80 RON cantitatea de 1,9 gr. din drogul de mare risc ”JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod ”F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „A.F.” căruia inculpatul C.F.C. i-a spus că îi vinde „chill” și că are „marfa” (aflată în două pliculețe) de la A.M.F.

În cursul anului 2009 și începutul anului 2010 a cumpărat în mai multe rânduri drogurile de risc cannabis sau rezină de cannabis pentru consum propriu, pe care le-a consumat prin fumare, confecționându-și țigări de tip „joint” din amestec de tutun și cannabis.

În perioada martie - aprilie 2010 a deținut, în mai multe rânduri, drogul de mare risc „JWH018” denumit popular „chill”, pentru consum propriu, pe care l-a consumat prin fumare în amestec cu tutun.

2.Inculpatul A.M.F., cercetat pentru comiterea a patru infracțiuni de trafic de droguri prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010 (patru fapte), art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 modificată, art.4 al.1 din Legea nr.143/2000, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., cu aplic.art.37 lit.b C.pen. și art.33 lit.a C.pen., în sarcina acestuia s-a reținut că :

În ziua de 1.03.2010, în zona pietonalului de pe str. Liviu Rebreanu din Bistrița inculpatul A.M.F. împreună cu inculpatul C.F.C. au vândut cu suma de 80 RON cantitatea de 1,9 gr. din drogul de mare risc „JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod „ F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „A.F.”, căruia inculpatul C.F.C. i-a spus că „marfa” este „chill”, iar după ce A.M.F. i-a remis cele două pliculețe cu drog de mare risc, inculpatul C.F.C. a încasat de la colaboratorul autorizat suma de 80 RON reprezentând contravaloarea drogului vândut.

În cursul zilei de 8.03.2010, în timp ce se aflau pe raza mun. Bistrița, inculpatul A.M.F. împreună cu inculpatul C.F.C. au procurat în scop de vânzare cu suma de 80 RON cantitatea de 1,9 gr. din drogul de mare risc „JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod ”F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „A.F.”, căruia inculpatul C.F.C. i-a spus că îi vinde „chill” și că are „marfa” (aflată în două pliculețe) de la A.M.F..

În data de 9.03.2010, în mun. Bistrița, inculpatul A.M.F. a vândut cu suma de 40 RON cantitatea de 0,9 gr. din drogul de mare risc „JWH 018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod „F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul

colaboratorului său autorizat cu numele de cod „B.I.” căruia inculpatul i-a spus că „marfa” este „chill”.

În ziua de 8.04.2010, în mun. Bistrița, inculpatul A.M.F. împreună cu M.P.T. au vândut cu suma de 100 RON cantitatea de 1,8 gr. din drogul de mare risc „JWH 018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod „F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „B.I.”, căruia inculpații i-au spus că „marfa” este „chill”.

În seara zilei de 26/27.05.2010, după ce a cumpărat drogul de risc rezină de cannabis, a confecționat joint-uri din amestec de tutun și cannabis, din care a dat să consume fumând, învinuiților H.I. ș.a..

În seara zilei de 26.05.2010 a cumpărat drogul de risc cannabis, din care și-a confecționat țigări de tip joint din amestec de tutun și cannabis, pe care le-a consumat fumând.

În perioada martie – aprilie 2010 a deținut, în mai multe rânduri, drogul de mare risc JWH 018 denumit popular „chill”, pentru consum propriu, pe care l-a consumat fumând în amestec cu tutun.

3. Inculpatul M.P.T., cercetat pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată prin O.U.G nr.6/2010-2 fapte, art.2 al.1 din Legea nr.143/2000, art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen., în sarcina acestuia s-a reținut că :

În data de 3.04.2010, în timp ce se afla pe raza mun. Bistrița, inculpatul M.P.T. a vândut cu suma de 70 RON cantitatea de 0,7 gr. din drogul de mare risc „JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod „F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „B.I.”, căruia inculpatul i-a spus că îi vinde „chill”.

În ziua de 8.04.2010, în Bistrița, inculpatul M.P.T. împreună cu inculpatul A.M.F. au vândut cu suma de 100 RON cantitatea de 1,8 gr. drogul de mare risc „JWH018” investigatorului sub acoperire cu numele de cod „F.M.” care a realizat cumpărarea prin intermediul colaboratorului său autorizat cu numele de cod „B.I.”, căruia inculpații i-au spus că „marfa” este „chill”.

În cursul lunii februarie 2009 a vândut cantitatea de cca 2 grame din drogul de mare risc rezină de cannabis numiților L.B.S. și M.Șt.F., pentru consum, cu suma de 150 lei.

În perioada martie - aprilie 2010 a deținut, în mai multe rânduri, drogul de mare risc „JWH018” denumit popular „chill”, pentru consum propriu, pe care l-a consumat fumând în amestec cu tutun.

În cuprinsul referatului se mai arată că a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva inculpaților prin Ordonanțele date de procuror la data de 28 mai 2010, și că aceștia au fost reținuți, începând cu data de 28 mai 2010, ora 2,30 (inculpatul C.F.C.), data de 28.05.2010 ora 1,25 (inculpatul M.P.T.) și respectiv cu data de 28 mai 2010 ora 4,30 (inculpatul A.M.F.).

Fiind ascultați în prezența avocaților, după ce li s-a adus la cunoștință învinuirea, încadrarea juridică a faptelor, propunerea de arestare preventivă și li s-a explicat

conținutul dispozițiilor art. 70 C.proc.pen., inculpații au arătat că își mențin declarațiile date până în prezent, nedorind să le detalieze în fața judecătorului.

Inculpatul C.F.C., ascultat fiind în fața magistratului, a arătat că își menține declarația dată în fața procurorului (f.223, vol.I), în cadrul căreia a arătat că în interpretarea sa permisivitatea Ordonanței nr.6/2010 privind operațiunile legate de noile substanțe interzise era de o lună și nu de 10 zile, că avea cunoștință de faptul că în acest interval de timp, magazinele care comercializau astfel de produse puteau să-și epuizeze stocurile, astfel că din acest motiv a vândut cantități mici de „chill”, și după această perioadă, procurându-și-l pentru consum propriu.

Nu a recunoscut faptul că a consumat cannabis, a declarat că nu mai consumă niciun drog de circa o săptămână și jumătate, fiind „jurat la biserică”, familia sa determinându-l să facă acest lucru, și că a fost amendat penal în trecut, pentru consum de droguri, comis în perioada 2003-2004, în anul 2008 fiindu-i aplicată o sancțiune administrativă de către procuror pentru fapte similare.

Inculpatul A.M.F., audiat fiind în fața judecătorului, a arătat că își menține declarația dată în fața procurorului (f.232, vol.I), în cadrul căreia a arătat că în ziua când a apărut ordonanța era plecat în localitatea Toplița, de unde, după o săptămână s-a întors, spunându-i-se de către un cunoscut că a fost interzisă comercializarea chill-ului, de atunci nemaiconsumând drogul respectiv. A mai arătat că a vândut doar chill legal, mai slab decât 018, după intrarea în vigoare a actului normativ menționat, că nu ține minte să-l fi vândut împreună cu C.F.C. și că a cumpărat 3-5 g de cannabis, pe care l-a fumat cu o altă persoană, restul fiind predat polițiștilor, împreună cu chill-ul legal.

Inculpatul M.P.T., audiat fiind în fața judecătorului, a arătat că își menține declarația dată în fața procurorului (f.246, vol.I), nerecunoscând faptul că a vândut numiților M.Șt.F. și L.B.S. cannabis, că după ce s-au închis magazinele etnobotanice o perioadă n-a mai fumat chill, dar fiind dependent deja, la un moment dat nu a mai rezistat tentației și și-a comandat online, drogul livrat fiind însă un chill mai „slab” decât cel comercializat de magazinele etnobotanice, întrucât efectul său dura mai puțin, cca 20 min.

Analizând actele și lucrările dosarului de cercetare penală nr. 31 D/P/2010 al DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița Năsăud, instanța a constatat că propunerea de arestare preventivă formulată de procuror este întemeiată doar în ceea ce îl privește pe inculpatul C.F.C., față de ceilalți inculpați dispunându-se măsura obligării de a nu părăsi țara.

Din actele dosarului de urmărire penală rezultă că împotriva inculpaților, pentru motivele expuse, a început urmărirea penală, prin Rezoluția din data de 25.05.2010, iar prin Ordonanțele din data 28 mai 2010, a fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea în concurs real prev. de art. 33 lit. „a” C.pen., a infracțiunilor pentru care sunt cercetați.

Din probele administrate până în această fază de urmărire penală rezultă indicii temeinice și presupunerea rezonabilă că inculpații au comis infracțiunile pentru care sunt cercetați, fiind incidente dispozițiile art. 143 C.proc.pen.. fiind relevante îndeosebi următoarele probe: declarațiile inculpaților, transcrierile interceptărilor telefonice, rapoartele investigatorilor sub acoperire și cele ale colaboratorilor sub acoperire, declarațiile martorilor audiați.

Față de inculpatul C.F.C. sunt incidente disp. art. 148 lit. „f” C.proc.pen., întrucât pedepsele prevăzute de lege pentru infracțiunile pentru care este cercetat sunt mai mari de 4 ani închisoare, iar lăsarea acestuia în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Pericolul pentru ordinea publică al cercetării inculpatului în stare de libertate rezultă în cauza de față, din însăși pericolul social al infracțiunilor pentru care este cercetat (trafic de cannabis, drog arhicunoscut), din reacția publică la comiterea unor astfel de fapte, din posibilitatea săvârșirii unor fapte asemănătoare sau diferite și de către inculpat și de către alte persoane, în lipsa unei reacții corespunzătoare manifestată de organele judiciare față de cei bănuți ca autori ai unor astfel de infracțiuni.

În conformitate cu art. 5 din CEDO și art. 23 din Constituție, măsura lipirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a se crede în posibilitatea săvârșirii unor noi infracțiuni, fiind necesară astfel apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

Propunerea de arestare preventivă a inculpaților A.M.F. și M.P.T. nu a fost însușită de către instanță, luându-se față de aceștia, în baza art. 149/1 rap. la art. 146 alin.11/1 , art. 145 C.proc.pen., măsura obligării de a nu părăsi țara, pe durata a 30 de zile.

În privința inculpatului A.M.F., este de reținut faptul că acesta a fost adus în fața judecătorului pentru faptul că în perioada 1.03.2010-8.04.2010 a vândut investigatorilor sub acoperire F.M., prin intermediul colaboratorilor A.F. și B.I., cantitatea de 1,9 g la data de 1.03.2010, 1,9 g la data de 8.03.2010, 0,9 g la data de 9.03.2010, 1,8 g la data de 8.04.2010 din drogul JWH018, iar la data de 26/27.05.2010 a cumpărat o cantitate neprobată de rezină de cannabis, amestecată cu tutun în jointuri, din care i-a dat numitului H.I. să consume pentru fumat.

Inculpatul M.P.T. a fost acuzat de faptul că în perioada 3.04.2010-8.04.2010 a vândut investigatorilor sub acoperire F.M., prin intermediul colaboratorului B.I., cantitatea 0,7 g la data de 3.04.2010, 1,8 g la data de 8.04.2010 din drogul JWH018, în cursul lunii februarie 2009 vânzând cantitatea de 2 g de rezină de cannabis numiților M.Șt.F. și L.B.S..

Este de menționat faptul că apărarea inculpaților a fost construită în esență pe faptul că actul normativ care interzice consumul drogului JWH018 a intrat în vigoare la data de 15.02.2010, și că nu au avut cunoștință de normele respective, fiind în eroare asupra perioadei în care trebuia să se debaraseze de cantitatea de drog pe care eventual o mai deținea, evaluată la intervalul de o lună de zile, potrivit informațiilor preluate din mass-media, fiind excesivă luarea măsurii arestării preventive raportat la insuficienta sa informare.

Chiar dacă infracțiunile legate de droguri sunt grave, și este necesară pedepsirea acestora, în ceea ce privește luarea măsurii arestării preventive, raportat la persoana inculpaților, la perioada scurtă (10 zile) în care actul normativ, la art.III al.1 prevede că de la data intrării în vigoare, proprietarul, posesorul ori deținătorul cu orice titlu al plantelor și substanțelor prevăzute la art.I și II are obligația să distrugă, pe cheltuiala proprie, cu respectarea prevederilor legale, plantele și substanțele pe care le deține, iar la al.2 stabilește că „în perioada prevăzută la alin.1, cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare,

vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul plantelor și substanțelor prevăzute sunt interzise”, și la faptul că, întrucât cantitatea de chill era achiziționată în perioada când acest lucru era permis, contra unei sume de bani, iar starea financiară a inculpaților era relativ precară, aceștia au preferat să înstrăineze cantitatea pe care o aveau contra unei sume de bani, și nu să o distrugă sau să se debaraseze de ea într-un alt mod.

În condițiile în care înainte de intrarea în vigoare a legii erau permise operațiunile legate de drogul JWH018, acesta fiind ulterior incriminat chiar ca și drog de mare risc, raportat la faptul că actele materiale pentru care se solicită arestarea preventivă sunt comise la un interval relativ scurt de la implementarea actului normativ, chiar dacă ulterior instituirii interdicției, conform declarațiilor martorilor (H.I.), magazinele etnobotanice continuau să comercializeze produsele ce conțineau substanțele nou-interzise (f.251), cantitățile traficate sunt mici, iar actul material de la data de 26/27.05.2010, când inculpatul A.M.F. a cumpărat o cantitate neprobată de rezină de cannabis, pe care a amestecat-o cu tutun în jointuri, din care i-a dat și numitului H.I., vechi consumator de droguri, să consume prin fumare-cantitate oricum redusă, este izolat (cel puțin privit prin prisma probațiunii), instanța a apreciat că pericolul social există cu certitudine, dar nu justifică luarea măsurii arestării preventive, cea mai severă măsură permisă de legislația procedural-penală, chiar dacă inculpatul are în antecedentele sale o condamnare pentru infracțiuni la Legea nr.143/2000.

Aceeași apreciere a fost făcută în cazul inculpatului M.T., în privința căruia, raportat la aspectele arătate mai sus, legate de drogul JWH018 și la singurul act de traficare a rezinei de cannabis, în cantitate de 2 g, din cursul lunii februarie a anului 2009, în privința căruia fac declarații martorii M.Șt.F., arestat preventiv la rândul său pentru trafic de droguri, și L.B.S.)-s-a apreciat că măsura obligării de a nu părăsi țara este corespunzătoare în cazul său, nu aceeași situație fiind în cazul inculpatului C.F.C., care, a vândut drogul cannabis, drog cunoscut deja ca fiind interzis, chiar dacă era în cantitate mică, traficare a având loc sistematic, pe parcursul a patru acte materiale, la datele de 12.12.2008, 12.01.2009, 19.06.2009, 14.02.2010, relativ recent, apoi vânzând drogul JWH018 la datele de 1.03.2010 și 8.03.2010.

De altfel, acest inculpat, conform propriei declarații, a mai fost condamnat la amendă administrativă conform art. 18/1 Cp.pentru consum de droguri, comis în perioada 2003-2004, iar în anul 2008 i-a fost aplicată de către procuror o amendă „nepenală”.

În privința măsurii obligării de a nu părăsi țara au fost instituite doar obligațiile ca inculpații să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați, să se prezinte la Inspectoratul Județean de Poliție Bistrița-Năsăud, conform programului de supraveghere întocmit de acest organ sau ori de câte ori este chemat; să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura; să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme, fără interdicția de a comunica cu alte persoane, dat fiind faptul că actele și lucrările dosarului nu indică activități de încercare a influența martori (mai ales că martorii esențiali au identitate atribuită), sau de obstrucționare a cercetărilor.

Este de menționat faptul că la perchezițiile domiciliare efectuate inculpaților, au fost ridicată și identificată doar o cantitate redusă de cannabis (pentru a cărui deținere în vederea consumului, nu s-a solicitat luarea măsurii arestării preventive) precum și cantități din substanța JWH073, substanță permisă a fi consumată și comercializată, conform dispozițiilor legale.

Pentru aceste considerente, în baza art.149/1 alin.9 C.proc.pen., a fost admisă propunerea formulată de procurorul din cadrul DIICOT - Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud privind pe inculpatul C.F.C., cercetat pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri prev. de art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 (patru fapte), art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 (două fapte) și art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen. pe o durată de 29 de zile, începând cu data de 28.05.2010, orele 23,00 și până la data de 26.06.2010, orele 23,00, dispunându-se emiterea în mod corespunzător a mandatului de arestare preventivă.

În baza art.149/1 al.9 C.proc.pen. a fost respinsă propunerea de arestare preventivă față de inculpații A.M.F. și M.P.T., iar în baza art.145¹ C.proc.pen. va fi luat față de acești doi inculpați măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

Conform art. 145¹ alin.2 rap. la art. 145 alin. 1¹ C.proc.pen. pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara inculpații au fost obligați să respecte următoarele obligații: a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați; b) să se prezinte la Inspectoratul Județean de Poliție Bistrița-Năsăud, conform programului de supraveghere întocmit de acest organ sau ori de câte ori este chemat; c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura; d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.

Le-au fost puse în vedere inculpaților disp. art. 145¹ alin.2 rap. la art. 145 alin. 2² C.proc.pen. și se va dispune punerea de îndată în libertate a acestora, dacă nu sunt arestați în altă cauză, cu comunicarea prezentei încheieri organelor și instituțiilor arătate în art. 145 alin.2¹ C.proc.pen.;

În baza art.192 alin.3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare, incluzând onorariu avocațial din oficiu în sumă de 100 de lei au rămas în sarcina statului.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat recurs inculpatul C.F.C. și DIICOT Biroul Teritorial Bistrița Năsăud.

Prin recursul scris și oral, inculpatul C.F.C. a solicitat revocarea măsurii arestării preventive și luarea față el a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea prev.de art.145 C.proc.pen..

DIICOT, - Biroul Teritorial Bistrița, a solicitat prin motivele de recurs admiterea acestuia casarea încheierii instanței de fond și rejudecând cauza, admiterea propunerii de arestare preventivă și în privința inculpaților A.M.F. și M.P.T., fiind întrunite cerințele art. 143, 136 și 148 lit. f C.proc.pen., pe o durată de 29 de zile, măsura luată de Tribunalul Bistrița Năsăud fiind netemeinică, putând periclita desfășurarea în bune condiții a urmăririi penale, inculpații fiind cunoscuți ca vechi consumatori de droguri și traficanți a acestor produse.

Cu privire la recursul inculpatului C.F.C., Curtea, examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, a constatat următoarele:

Instanța de fond în mod judicios a apreciat că sunt prezente prevederile art.143 și 148 lit.f C.proc.pen., arestarea inculpatului impunându-se în vederea efectuării urmăririi penale, a unei bune administrări a probelor, iar lăsarea în libertate a acestuia prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Inculpatul este cercetat pentru comiterea infracțiunilor de trafic de droguri prev. de art.2 al.1 din Legea nr.143/2000 (patru fapte), art.2 al.2 din Legea nr.143/2000 (două fapte) și art.4 al.2 din Legea nr.143/2000 modificată, cu aplic.art.41 al.2 C.pen., toate cu aplic.art.33 lit.a C.pen., de către DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița Năsăud.

La data de 28 mai 2010 s-a emis împotriva inculpatului mandatul de arestare preventivă nr.17 din data de 28 mai 2010 de către Tribunalul Bistrița-Năsăud pe o durată de 29 de zile, măsura arestării preventive care este contestată potrivit art.149/1 alin.13 C.proc.pen.

Măsura arestării inculpatului s-a luat cu respectarea disp.art.143 și 148 lit.f C.proc.pen., în sarcina inculpatului reținându-se infracțiuni pentru care pedeapsa prevăzută de lege depășește 4 ani închisoare, iar lăsarea acestuia în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Astfel, din probele administrate până în această fază a urmăririi penale, rezultă indicii temeinice și presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis faptele pentru care este cercetat, fiind incidente temeiurile arestării preventive prev.de art.148 lit.f C.proc.pen.

Împrejurarea că inculpatul susține că este nevinovat de comiterea infracțiunilor pentru care este cercetat reprezintă o prezumție legală, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin luarea măsurii arestării preventive, nu s-a înlăturat această prezumție, ci doar s-au verificat condițiile limitative prevăzute de art.148 și următoarele C.păroc.pen., în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

Analizând încheierea atacată din perspectiva art.5 din CEDO, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, curtea apreciază că sunt respectate și aceste dispoziții, în sensul că inculpatul recurent a fost inițial arestat în vederea aducerii în fața instanței competente, existând motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.148 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.148 lit.f C.proc.pen.

În ceea ce privește condiția ca lăsarea în libertate a inculpatului să prezinte un pericol concret pentru ordinea publică, conform art.148 lit.f C.proc.pen., este, desigur, adevărat că pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social ca trăsătură esențială a infracțiunii; aceasta nu înseamnă, însă, că în aprecierea pericolului pentru ordinea publică trebuie făcută abstracție de gravitatea faptei; sub acest aspect, existența pericolului public poate rezulta, între altele, și din însuși pericolul social al infracțiunilor de care este

învinuit inculpatul, de reacția publică la comiterea unor astfel de infracțiuni, de posibilitatea comiterii, chiar, a unor fapte asemănătoare de către alte persoane, în lipsa unei reacții corespunzătoare față de cei bănuți ca autori ai unor astfel de fapte.

Prin urmare, la stabilirea pericolului public nu se pot avea în vedere numai date legate de persoana inculpatului, cum se susține, ci și date referitoare la fapte, nu de puține ori acestea din urmă fiind de natură a crea în opinia publică un sentiment de insecuritate, credința că justiția, cei care concură la înfăptuirea ei, nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității.

Probele și indiciile temeinice în speță sunt: declarațiile inculpatului date în fața instanței, rapoartele investigatorilor sub acoperire și cele ale colaboratorilor sub acoperire, transcrierile convorbirilor telefonice ale inculpaților interceptate și înregistrate coroborate cu declarațiile inculpaților și ale martorilor M.Șt. și L.B.

În conformitate cu art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art.23 din Constituție, măsura lipsirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a se crede în posibilitatea săvârșirii unor noi infracțiuni, fiind necesară astfel apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

În plus, Curtea reține că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „ factori relevanți care legitimează o detenție provizorie ”, măsura arestării preventive a inculpatului fiind conformă scopului instituit prin art. 5 al CEDO.

Curtea apreciază că în baza art. 136 C.proc.pen. pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea inculpatului de la urmărire penală sau de la judecată este oportună măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute de judecătorul fondului.

Față de aceste considerente, curtea în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen. s-a respis recursul inculpatului ca nefondat.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen. recurentul a fost obligat la plata sumei de 200 lei cheltuieli judiciare către stat.

Cu privire la recursul DIICOT - Biroul Teritorial Bistrița Năsăud:

Inculpatul A.M.F., prin apărătorul său ales, a invocat excepția tardivității recursului promovat în cauză de DIICOT Biroul Teritorial Bistrița Năsăud, precizând că acesta a fost declarat la data de 31 mai 2010 ora 12,50, iar hotărârea a fost pronunțată la data de 28 mai 2010 , ora 23.00.

Potrivit dispozițiilor art. 186 alin. 1 C.proc.pen., la calcularea termenelor procedurale, se pornește de la ora, ziua, luna sau anul menționat în actul care a provocat curgerea termenului, iar prorogarea prevăzută de alin. 4 al art. 186 C.proc.pen., nu este incidentă în cazul termenelor procedurale calculate pe ore. Împrejurarea că dispozițiile art. 186 alin. 4 C.proc.pen. au în vedere doar termenele procedurale care se calculează pe zile, luni sau ani rezultă în primul rând din interpretarea literală a acestor dispoziții legale care se referă la „ultima zi a unui termen” nu și la ultima oră a unui termen ceea ce conduce la concluzia că legiuitorul a urmărit prorogarea doar a termenelor socotite pe zile, pe ani sau pe luni. Este

evident că „ultima zi” nu poate fi decât a unui termen socotit pe zile, pe luni ori pe ani, termenul pe ore calculându-se pe unități libere de ore astfel că, dacă s-ar fi dorit ca termenul procedural pe ore să fie prorogată în procesul penal s-ar fi adoptat expresia folosită în art. 101 alin. 5 C.p.cv.: „termenul care se sfârșește”

De asemenea, aceste termene se întâlnesc în principal în materia căilor de atac îndreptate împotriva încheierilor prin care s-a dispus asupra măsurilor preventive privative ori restrictive de libertate și își au rațiunea în urgentarea declarației de recurs tocmai pentru ocrotirea în cât mai bune condiții a libertății persoanei. Dacă s-ar admite că operează prorogarea legală și în cazul termenelor pe ore s-ar ajunge ca un termen stipulat în favoarea părții, prin prorogare să se întoarcă împotriva acesteia. Astfel, având în vedere că există posibilitatea ca durata zilelor nelucrătoare să se extindă la 3,5 sau chiar 7 zile, o prorogare a termenului de recurs este contrară termenului scurt care guvernează detenția preventivă.

Cele relevate mai sus, corespund practicii instanței supreme care în cursul anului 2009 s-a și pronunțat printr-o decizie de speță, în acest sens.

Astfel potrivit art. “ 186 al.1 C.proc.pen.. , la calcularea termenelor procedurale se pornește de la ora, ziua, luna, sau anul menționat în actul care a provocat curgerea termenului, cu excepțiile prevăzute de lege. Termenele pe ore, cum este și cazul în speță, se calculează pe unități libere de timp potrivit art. 186 al.2 C.proc.pen.. , în sensul că ora de la care începe să curgă termenul și ora în care termenul se împlinește nu intră în durata termenului.”

De asemenea, în conformitate cu art. 140 ind. 3 alin.1 C.proc.pen.. împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive , revocarea, înlocuirea precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare pentru cei prezenți , și de la comunicare , pentru cei lipsă.

De altfel, potrivit art. 385 ind.3 rap.la art. 363 al.2 C.proc.pen.. termenul de declarare al recursului pentru procuror, curge de la pronunțare atunci când a fost prezent la dezbateri.

Așa cum rezultă din practica încheierii penale nr. 26 din 28 mai 2010 a Tribunalului Bistrița Năsăud, procurorul care a promovat recursul a fost prezent la dezbateri pe fond, astfel că termenul de recurs curge de la pronunțare.

Pe cale de consecință, recursul DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița, pentru a fi declarat în termenul legal prevăzut în art. 140 ind. 3 al.1 C.proc.pen., trebuia formulat până la data de 30 mai 2010 ora 1.00 având în vedere că durata termenului este mai mare cu 2 unități de timp , respectiv 2 ore, decât termenul procedural în sine.

Curtea constată că în cauză nu este aplicabilă prorogarea termenelor prevăzută în art. 186 al.4 C.proc.pen.. , potrivit căreia atunci când ultima zi a unui termen este o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

După cum rezultă din interpretarea disp.art 186 al.4 C.proc.pen. , prorogarea generală a termenelor este aplicabilă celor procedurale a căror durată este fixată pe zile, luni sau ani și nicidecum celor calculate pe ore .

Încheierea atacată a fost pronunțată în ședința publică din data de 28 mai 2010 orele 23.00, astfel că pentru procuror termenul de recurs începea să curgă de la pronunțare, urmând să se împlinescă în data de 30 mai 2010 orele 1.00.

Cum în speță termenul procedural de declarare a recursului este de 24 de ore, nefiind aplicabilă prorogarea generală reglementată în textul de lege anterior citat, rezultă că, pentru formularea în termen a recursului, acesta trebuia să fi fost declarat până la 30 mai 2010 orele 1.00.

În consecință, având în vedere că recursul DIICOT Biroul Teritorial Bistrița Năsăud a fost declarat în data de 31 mai 2010 orele 12,50, deci după expirarea termenului prevăzut de lege, Curtea îl va respinge ca tardiv în baza art.-. 385 ind. 15 pct-.1 lit.a C.proc.pen..

Având în vedere excepția invocată, însușită și de avocații celorlalți inculpați, precum și de către instanță, nu s-a examinat pe fond recursul DIICOT.

În baza art.189 C.proc.pen. s-a stabilit în favoarea Baroului de avocați Cluj suma de câte 25 lei onorariu parțial pentru apărătorii din oficiu ai inculpaților C.F.C. și A.M.F., și suma de 100 lei ca onorariu pentru apărătorul din oficiu al inculpatului M.P.T., sume ce se vor plăti din fondul Ministerului Justiției.

În baza art.192 alin.3 C.proc.pen. celelalte cheltuieli judiciare au rămas în sarcina statului.

3. Arestare preventivă. Indicii temeinice ale comiterii unei infracțiuni. Condiții.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă. Pentru a dispune arestarea unei persoane, organul judiciar este obligat să ofere un set minim de fapte și informații care să convingă un observator obiectiv (judecător) cu privire la existența indiciilor temeinice că s-a săvârșit o infracțiune. Acest aspect nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării (cauzele Brogan și Murray c/a Regatului Unit).

Indiciul este un element care poate indica sau poate fi revelator asupra unui fapt sau asupra vinovăției celui care l-a comis. El conține o știință sau o cunoștință certă și directă asupra unui fapt, circumstanțe, situații, iar prin informația și revelația produsă de această știință dă o probă indirectă cu privire la existența infracțiunii și a vinovăției – proba indicială. Există indicii temeinice atunci când în datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

În consecință, dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen.”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde în mod motivat, ce trebuie justificat, analizat, presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Raționamentul procurorului trebuie, în acest sens, să fie satisfăcător, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară, iar lipsa unor elemente reale, raționale, cât de cât convingătoare, face ca măsura de arestare preventivă să fie ilegală.

Atâta timp cât declarațiile inculpatei și ale martorilor nu se coroborează cu concluziile actelor medico-legale, Curtea a constatat că în speță nu sunt suficiente indicii temeinice care să susțină presupunerea, în acest stadiu al urmăririi penale, a săvârșirii faptei de către inculpată și, de asemenea, nici probe care să identifice în mod cert făptuitorul în persoana inculpatei, astfel că luarea de către instanță a măsurii de arestare preventivă față de aceasta, ar fi profund injustă și de neacceptat.

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR. 59 /R/28.04.2010

Tribunalul Maramureș prin încheierea penală nr.187 din 15.04.2010, a respins propunerea de arestare preventivă a inculpatei M.H.S..

În temeiul art. 149¹ alin. 12 cu trimitere la art. 146 alin.11¹ C.proc.pen. și a art. 145¹ C.proc.pen. s-a dispus luarea față de inculpata M.H.S. a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara pe o durată de 30 de zile.

În temeiul art. 145¹ alin. 2 cu trimitere la art. 145 alin.1¹ C.proc.pen. s-a impus inculpatei să respecte următoarele obligații:

a. să se prezinte la organul de urmărire penală sau după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemată;

b. să se prezinte la Postul de poliție Tăuții Măgherauș, conform programului de supraveghere întocmit de acest organ de poliție sau ori de câte ori este chemată;

c. să nu-și schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura;

d. să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.

S-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 145¹ alin. 2 cu trimitere la art. 145 alin. 3³ C.proc.pen., asupra consecințelor nerespectării obligațiilor impuse.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

La data de 15.04.2010 a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș propunerea formulată de parchetul de pe lângă această instanță, privind luarea măsurii arestării preventive față de inculpata M.H.S., cercetată pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen., art. 175 lit. c C.pen..

În sarcina inculpatei s-a reținut că la data de 20.03.2010 a suprimat viața tatălui său R.A., în vârstă de 78 ani, prin strangulare, fapta având loc în locuința comună din satul Băița, str. 73, nr. 231, aparținând de orașul Tăuții Măgherauș, jud. Maramureș.

Prin ordonanța din 15.04.2010 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen., art. 175 lit. c C.pen., dispunându-se la data de 14.04.2010 reținerea acesteia pe o perioadă de 24 de ore.

Analizând propunerea Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș, prin prisma dispozițiilor art. 143 C.proc.pen., art. 148 lit.f C.proc.pen. având în vedere probele administrate până în prezent, instanța a apreciat că propunerea de arestare preventivă nu este întemeiată, având în vedere următoarele considerente:

Măsura arestării preventive a inculpatului este o măsură excepțională care poate fi dispusă în situația în care sunt probe sau indicii temeinice că persoana față de care s-au efectuat acte de urmărire penală a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și există vreunul din cazurile prevăzute de art. 148 C.proc.pen..

Instanța, analizând actele și lucrările dosarului, nu a reținut ca fiind îndeplinite cerințele legale necesare pentru ca măsura arestării preventive să fie dispusă.

În ceea ce privește cazul prevăzut la art. 148 lit.f C.proc.pen., tribunalul a apreciat că acesta nu își găsește aplicarea în cauză pentru următoarele considerente:

Ca stare de fapt, organul de urmărire penală relatează succint că inculpata, la data de 20.03.2010, a suprimat prin strangulare viața tatălui său în vârstă de 78 de ani. În plus, în propunerea de arestare preventivă se mai menționează că, din declarațiile inculpatei care se coroborează cu probațiunea testimonială administrată în cauză, rezultă că începând cu ziua de vineri, 19 martie 2010 și până sâmbătă, 20 martie 2010 când a intervenit decesul, aceasta s-a aflat singură în locuința ei cu victima. Această împrejurare este corelată, spune procurorul, cu concluziile medico-legale ale raportului de expertiză medico-legală și care toate conduc la presupunerea că inculpata a comis fapta pentru care se efectuează cercetări în cauză.

Așa cum dealtfel rezultă și din dosarul de urmărire penală supus analizei, singura probă și singurul argument care ar putea duce la concluzia că în cauză s-a comis o faptă penală, dar nu și de către cine, ar fi concluziile medico-legale care stabilesc că moartea a fost violentă și s-a datorat asfixiei mecanice prin comprimarea căilor respiratorii cu un corp contondent dur. Până și această împrejurare care nu stabilește altceva decât cauza morții, este pusă deja sub semnul întrebării și contestată cu argumente prin nota depusă la dosar de către apărătorul inculpatei și întocmită de un alt expert medico-legal.

Cum alte elemente concrete nu au fost identificate, instanța nu a putut constata că în cauză există presupunerea rezonabilă că inculpata a fost cea care a exercitat actele de violență care au condus la decesul victimei.

Având în vedere că din probatoriul administrat până în prezent, nu sunt indicii clare că inculpata ar fi comis infracțiunea, iar starea de fapt încă nu este clar conturată, instanța a apreciat că luarea unei asemenea măsuri în acest moment, ar fi prematură.

Este adevărat că fapta pentru care se efectuează cercetări în cauză prezintă un pericol social concret iar pedeapsa prevăzută de lege este peste 15 ani închisoare, însă aceste împrejurări nu pot fi definitorii în a aprecia că în cauză se impune luarea unei măsuri preventive care are un caracter excepțional.

Instanța a apreciat că raportat la scopul măsurilor preventive arătat de legiuitor în cuprinsul art. 136 C.proc.pen. persoana inculpatei, care nu are antecedente penale, măsura arestării preventive nu ar fi justificată în acest moment al urmăririi penale, desfășurarea procesului penal putând fi realizată și cu inculpata în stare de libertate, pentru că pericolul concret pentru ordinea publică nu se poate confunda cu pericolul social al faptei și pe de altă parte nici nu este dovedit.

În realizarea aceluiași scop prev.de art. 136 C.proc.pen. instanța a dispus luarea unei măsuri, alta decât cea privativă de libertate, respectiv cea a obligării inculpatei de a nu părăsi țara pe o durată de 30 de zile. În sarcina acesteia se vor stabili obligațiile prevăzute de art. 145¹ alin. 2 cu trimitere la art. 145 alin.1¹ C.proc.pen.. Totodată i s-a atras atenția asupra dispozițiilor art. 145¹ alin. 2 cu trimitere la art. 145 alin.2² C.proc.pen., mai exact asupra consecințelor nerespectării obligațiilor instituite prin dispozitivul prezentei.

Pentru toate considerentele de mai sus, instanța a apreciat propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș ca fiind neîntemeiată și în consecință a respins-o, luându-se față de inculpată măsura obligării de a nu părăsi țara.

Împotriva încheierii Tribunalului Maramureș, a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și rejudecând dosarul, să se admită propunerea privind arestarea preventivă a inculpatei M.H.S. pe o durată de 29 de zile, existând indicii și probe precum și presupunerea rezonabilă că aceasta ar fi comis infracțiunea de omor calificat asupra tatălui său.

Prin motivele scrise și orale parchetul arată că în speță subzistă temeiul de arestare vizat de art.148 lit.f C.proc.pen. Se reliefează împrejurarea că încheierea instanței este netemeinică și în vădită disonanță cu materialul probator de la dosar, deoarece atât constatările preliminare din 21 martie 2010, raportul de expertiză medico-legală nr.365 din 14 aprilie 2010, cât și completarea la acest act din 15 aprilie 2010 care atestă că moartea victimei a fost violentă și s-a datorat asfixiei mecanice prin strangulare, și comprimării căilor respiratorii superioare cu un corp contondent dur, posibil de formă alungită, excluzându-se că leziunile tanatogeneratoare nu s-au produs prin autoagresiune cât și probațiunea testimonială care pune în evidență agresiuni ale inculpatei asupra tatălui său, au fost interpretate eronat de către judecătorul fondului, ajungându-se la o soluție greșită de lăsare în libertate a inculpatei, deși sunt întrunite cerințele art.148 lit.f C.proc.pen.

Curtea examinând recursul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Față de inculpată, s-a început urmărirea penală prin rezoluția din 21 martie 2010 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș, pentru infracțiunea de omor calificat prev.de art.174 rap.la art.175 lit.c C.pen., iar prin ordonanța din 15 aprilie 2010 s-a pus în mișcare acțiunea penală, pentru aceeași infracțiune.

În fapt, procurorul a reținut că la data de 20 martie 2010 inculpata M.H.S. a suprimat viața tatălui său R.A., în vârstă de 78 de ani, prin strangulare, fapta având loc în locuința comună din satul Băița nr.231, jud.Maramureș.

Prin ordonanța din 14 aprilie 2010 Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș a dispus reținerea inculpatei pe o durată de 24 de ore iar la data de 15 aprilie 2010

invocând prevederile art.148 lit.f C.proc.pen. – săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, și față de împrejurările concrete ale comiterii faptei, apreciind existența unor probe în sensul că lăsarea sa în libertate ar reprezenta pericol pentru ordinea publică – a propus luarea față de inculpata M.H.S. a măsurii arestării preventive pe o durată de 29 de zile.

Examinând propunerea de arestare preventivă a inculpatei, prin prisma motivelor invocate de parchet precum și a probelor administrate: declarațiile inculpatei, precum și declarațiile martorilor B.C.D., L.A., R.S.M., R.M., Z.A.V., B.C.I., Ș.M.D., constatările preliminare vizând moartea victimei efectuate de Serviciul medico-legal județean Baia Mare din 21 martie 2010, raportul de expertiză medico-legal al victimei din 14 aprilie 2010, completarea la acest raport din 15 aprilie 2010, nota expertală întocmită de doctorul P.D.D. – medic primar Medicină legală, expert medico-legal, ales de inculpată, Tribunalul Maramureș a reținut că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.148 lit.f C.proc.pen. pentru arestarea inculpatei.

Potrivit articolului menționat, cu denumire marginală „condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului” – „măsura arestării preventive poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de art.143 C.proc.pen.și există vreunul dintre următoarele cazuri: inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.”

Din analiza textului rezultă că acesta prevede o condiție generală, valabilă pentru toate cazurile în care se dispune sau se poate dispune arestarea, respectiv dacă sunt întrunite cerințele prevăzute de art.143 C.proc.pen.și condiții speciale ce sunt vizate de fiecare caz în parte de la lit.a la lit.f a art.148 C.proc.pen.

Potrivit art.143 alin.1 C.proc.pen., - text care prevede condiția generală a măsurii arestării preventive, dar și a reținerii – „măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.”

Teza finală a textului suscitată, prevede condiția existenței probelor sau indiciilor temeinice, că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, proba fiind privită ca „un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”.

Din probele administrate în speța de față de către organul de urmărire penală, materializate în mijloacele de probă enumerate mai sus rezultă cu certitudine că în cauză a decedat o persoană în vârstă de 78 de ani, afirmativ moartea putând fi provocată de o infracțiune de omor calificat, dar nu reiese cu aceeași certitudine că autorul infracțiunii este inculpata M.H.S..

Din declarațiile martorilor Ș.M.D., B.C.I., J.A.V., a rezultat că victima prezenta tulburări psihice grave, a încercat chiar să se spânzure, a plecat dezbrăcat complet de la locuința sa, plimbându-se în acest mod prin sat, martorii necunoscând în mod direct ca

inculpata să fi avut o conduită agresivă față de tatăl său, existând în localitate însă zvonuri, în sensul exercitării de violențe de către inculpată asupra părintelui său.

De asemenea, martorii R.S. și R.M. confirmă că victima în cursul anului 2009 a încercat să se spânzure pe fondul tulburărilor psihice de care suferea, acestea fiind atestate ca reale încă din 16 mai 1988, și rezultând din fișa victimei de declarare „a unor bolnavi cronici și handicapați” prezentând „stare psihopatoidă de regresivitate pe fond posttraumatic”. Cei doi martori nu au cunoștință ca inculpata să fi avut o atitudine violentă față de victimă, nicicând.

Martorul L.A. confirmă de asemenea că inculpata îi acorda îngrijirea necesară victimei și că el a fost rugat de către susnumita să-i cumpere la 17 martie 2010, doi litri de țuică, pentru a o avea la locuința sa, în eventualitatea prezenței unor oaspeți.

Medicul de familie B.C.D., în declarația din faza de urmărire penală deși arată că victima părea bine îngrijită de către fiica sa, din toate punctele de vedere, și că nu cunoștea aspecte nefirești privind relația dintre ea și tatăl său, i s-a părut bizară explicația inculpatei în ceea ce privește autoagresarea victimei, prin aplicarea de lovituri în zona gâtului, deoarece de regulă persoanele care au asemenea tendințe, vizează alte zone ale corpului și un alt mod de autoagresivitate. În aceste condiții, a sesizat organele de poliție, apreciind că există suspiciuni vizând cauza morții victimei, neputând elibera certificatul constatator al morții.

Suferința psihică a victimei este pusă în evidență și prin declarația aceleiași martore, care atestă că aceasta a suferit trei internări la unități sanitare cu profil psihiatric din Baia Mare încă din perioada 1983-1989. La fila 68 din dosarul de urmărire penală există în acest sens biletul de ieșire din spitalul Baia Mare, al victimei din 17 mai 2002, care atestă că aceasta suferea de „tulburare depresiv reactivă”.

Din declarațiile martorilor audiați în cauză, la care s-a făcut referire mai sus, rezultă de asemenea că victima obișnuia să consume constant băuturi alcoolice. Astfel, susținerea inculpatei în sensul unui consum zilnic de alcool de către victimă, pe fondul căruia obișnuia să se autoagreseze, se coroborează cu probatoriul testimonial al speței.

Examinând constatările preliminare întocmite de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare, se poate observa că moartea victimei a fost violentă și s-a datorat „asfixiei mecanice prin strangulare. Leziunile tanatogeneratoare s-au produs prin comprimarea gâtului, posibil cu un corp dur. Se arată că victima prezintă leziuni de comprimare toracală și leziuni de lovire cu un corp contondent, dur precum și de cădere”.

Din concluziile raportului de expertiză medico-legală întocmit de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare la 14 aprilie 2010, rezultă că moartea victimei a fost violentă și s-a datorat asfixiei mecanice prin comprimarea căilor respiratorii superioare (gât) cu un corp contondent. De asemenea, leziunile descrise la examenul extern și intern (cele cu caracter vital) s-au putut produce prin lovire cu sau de corpuri dure și comprimare între două planuri dure, în condițiile stabilite de anchetă”.

La data de 15 aprilie 2010, același serviciu medico-legal, a efectuat o completare la raportul de expertiză medico-legală din 14 aprilie 2010, și înregistrat sub nr.365/57 ale cărei concluzii sunt în sensul că moartea victimei a fost violentă și ea s-a datorat asfixiei mecanice prin comprimarea căilor respiratorii superioare (gât) cu un corp contondent dur, posibil de forma alungită. Se precizează că leziunile de la nivelul gâtului precum și cele de la nivelul toracelui sunt produse prin comprimare, primele cu un corp contondent dur, de

forma alungită, celelalte de la nivelul toracelui prin comprimare între două planuri dure – acestea fiind netanatogeneratoare – restul leziunilor descrise putându-se produce prin lovire cu sau de corpuri dure în condițiile stabilite de anchetă și nu au avut rol tanatogenerator. De asemenea, se arată că leziunile de la nivelul gâtului care atestă comprimarea sunt cele care au avut rol mortal. Prezența la baza gâtului a unei echimoze violacee de formă alungită pledează pentru un corp contondent dur. Se exclude ca leziunile mortale să se fi produs prin autoagresiune, respectiv prin loviri repetate cu pumnii în zona gâtului.

Medicul legist precizează că leziunile descrise la examenul extern pct.1 și 2 sunt leziuni cu caracter postmortem, iar fracturile costale V și VI de pe linia axilară medie stângă cu infiltratul sanguin corespunzător de 10/10 cm s-au putut produce anterior decesului și nu au aceeași dată de producere cu cele de la nivelul coastelor III, IV și V parasternal stâng. Se învederează că acestea din urmă s-au produs probabil înaintea decesului ceea ce denotă că a existat o perioadă de timp între producerea lor și deces.

La dosarul cauzei a fost depusă însă o notă expertală întocmită de prof.dr.D.P.D. expert medico-legal grad I licențiat în științe juridice, medic primar Medicină Legală din cadrul IML Cluj, care solicitat fiind de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș, a concluzionat în sensul că raportul de expertiză medico-legală nr.365/57 din 14 aprilie 2010, prezintă multe inadvertențe, ce ridică suspiciuni în privința exactității mecanismului de producere al morții. S-a arătat că stabilirea cauzei decesului victimei poate fi precizată din punct de vedere medico-legal numai după analiza fotografiilor realizate la autopsie, precum și a rezultatului histopatologic. În final, se învederează că datele prezentate scriptic pot sugera și o cauză patologică a morții victimei, respectiv miocardocoronaroscleroză – la un organism în vârstă cu multiple tare organice – în condițiile unor traumatisme repetate, situate inclusiv la nivelul gâtului, dar care nu au avut un rol tanatogenerator.

În sinteză, inadvertențele din cuprinsul raportului de expertiză medico-legală din 14 aprilie 2010, vizează: modul de producere al morții – asfixie sau sugrumare; caracteristicile fizice ale presupusului agresor care trebuia să aibă o forță de apăsare foarte mare raportat la infiltratul sanguin masiv bilateral prezentat de victimă; inexistența unei corespondențe anatomice clare a leziunii externe de la nivelul gâtului cu infiltratul perilaringian profund bilateral; absența din proba științifică a semnelor generale ale asfixiilor mecanice, care fie nu au fost descoperite pe corpul victimei, sau au fost omise de la analiză; inexistența unor leziuni externe vizibile pe ambele părți ale gâtului victimei, știut fiind că acesta având o formă cilindrică, mecanismul tanatogenerator trebuia să fie pus în evidență prin descrierea unor leziuni și pe contralateralul acestui organ; lipsa de pe corpul victimei a unor urme de apărare știut fiind că activitatea de comprimare a gâtului cu un corp dur, atrage apărarea celui agresat; semnele de violență de pe corpul victimei sunt nespecifice și de date diferite, ceea ce ridică suspiciunea unor violențe anterioare. Nu în ultimul rând, fracturile costale situate numai pe partea stângă și precordial, fără corespondența unor contuzii cardiace, ar putea fi urmarea unei tentative de resuscitare cardiacă, din partea aparținătorilor sau a personalului medical, ceea ce ar exclude orice urmă de activitate violentă a inculpatei asupra victimei, în această zonă a corpului.

Inculpata, în mod constant atât în fața Tribunalului Maramureș cât și în fața Curții de Apel, a precizat că nu i-a aplicat niciodată lovituri victimei, doar l-a servit cu mici cantități de băuturi alcoolice în zilele premergătoare decesului, iar la data acestuia se aflau doar ei doi în locuință. A arătat însă că între ea și victimă au survenit mai multe discuții contradictorii, legate de consumul frecvent de băuturi alcoolice de către părintele său, pe fondul suferințelor psihice pe care le prezenta.

Este evident că potrivit art.69 C.proc.pen.declarațiile învinutului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză, însă în speță declarațiile martorilor converg cu cele ale inculpatei. Conținutul actelor medico-legale depuse la dosar, este contradictoriu, prezentând discrepanțe evidente asupra mecanismului de producere a morții.

Pentru a dispune arestarea unei persoane, organul judiciar este obligat să ofere un set minim de fapte și informații care să convingă un observator obiectiv (judecător) cu privire la existența indiciilor temeinice că s-a săvârșit o infracțiune. Acest aspect nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării (cauzele Brogan și Murray c/a Regatului Unit).

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual nu creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpată a infracțiunii pentru care este cercetată. Se cunoaște că, proclamând dreptul la libertate, scopul textelor codului procesual penal român, cât și cel al art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului este asigurarea că nici o persoană nu va fi lipsită de libertatea sa în mod arbitrar. (cauza Amuur c/a Franței).

Protejarea libertății individuale împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților nu trebuie să stânjenească însă eforturile autorităților judiciare în administrarea probelor, desfășurarea procesului în bune condiții.

Instanța europeană a afirmat adeseori în jurisprudența sa că orice privire de libertate trebuie să fie făcută în conformitate cu normele de fond și de procedură prevăzute de legislația națională, dar în același timp, trebuie să respecte scopul esențial al art.5: protejarea individului împotriva arbitrarului autorităților statale (C.Bârsan, Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole, vol.I Drepturi și Libertăți, București 2005).

Indiciul este un element care poate indica sau poate fi revelator asupra unui fapt sau asupra vinovăției celui care l-a comis. El conține o știință sau o cunoștință certă și directă asupra unui fapt, circumstanțe, situații, iar prin informația și revelația produsă de această știință dă o probă indirectă cu privire la existența infracțiunii și a vinovăției – proba indicială.

În contextul prezentei cauze, în mod judicios s-a arătat de către Tribunalul Maramureș că nu există indicii sau probe temeinice în sensul că victima a fost ucisă de către inculpată, existând dubii serioase cu privire la cauza morții (naturală, asfixie, sau strangulare). Pe de altă parte, instanța de recurs precizează că nu se poate susține că există indicii rezonabile că inculpata este autoarea unei infracțiuni de omor calificat, lipsind mobilul crimei, nu s-a demonstrat că aceasta a avut manifestări violente față de tatăl său, anterior

decesului. Probatoriul cauzei relevă că inculpata a venit în România din Israel, tocmai pentru a avea grijă de tatăl său, aceasta având venituri de aproximativ 6000 lei noi pe lună. Pe de altă parte și victima avea o pensie de aproximativ 700 lei lunar, iar în proprietate posedă și un alt imobil în care avea posibilitatea să locuiască și să fie îngrijit de o terță persoană, nu de fiica sa, pe care el a solicitat-o în acest scop.

În mod constant, atât în fața instanței de fond cât și a celei de recurs, inculpata a arătat că niciodată nu l-a agresat pe tatăl său, poziție susținută prin declarațiile martorilor audiați în cauză cât și prin concluziile notei expertale din 15 aprilie 2010, care statuează că agresorul trebuia să manifeste o forță de apăsare foarte mare asupra gâtului victimei, pentru a produce decesul acesteia. În plus, inculpata s-a prezentat la toate solicitările autorităților, așa încât nu sunt date că ar fi încercat să obstrucționeze activitatea organului de urmărire penală. În absența unor date și indicii care să stabilească rezonabil că victima ar fi decedat în urma agresiunii exercitate de inculpată, în mod legal și temeinic judecătorul fondului a reținut că nu sunt îndeplinite cerințele art.143 C.proc.pen., respingând propunerea de arestare preventivă.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Solicitarea parchetului de a se lua împotriva inculpatei măsura arestării preventive, nu este justificată prin prisma art.148 lit.f C.proc.pen.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatei i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indicilor temeinice atunci când în datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

În consecință, dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen.”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde în mod motivat, ce trebuie justificat, analizat, presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Raționamentul procurorului trebuie, în acest sens, să fie satisfăcător, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară, iar lipsa unor elemente reale, raționale, cât de cât convingătoare, face ca măsura de arestare preventivă să fie ilegală.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, la art.5, posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente „atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune”. În spiritul Convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă. De aceea, nu se poate susține că

dispozițiile legale ar fi contrare prevederilor constituționale și dispozițiilor corespunzătoare privitoare la prezumția de nevinovăție, cuprinse în pactele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului.

Art.23 din Constituția României, republicată, prevede că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, iar reținerea sau arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Raportând dispozițiile legale la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, s-a constatat că acestea transpun întocmai în dreptul intern prevederile art.5 paragraf 1 lit.c din Convenție, potrivit cărora o persoană poate fi lipsită de libertatea sa dacă a fost arestată sau reținută, în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, sau când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a o împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

Nu în ultimul rând potrivit art.149/1 C.proc.pen.pentru pentru a se putea dispune arestarea preventivă a inculpatei trebuie să fie întrunite condițiile prevăzute de art.143 C.proc.pen.și să existe în mod corespunzător vreunul din cazurile reglementate de art.148 C.proc.pen., iar arestarea să fie în interesul urmăririi penale.

Referitor la existența în cauză a probelor și indiciilor temeinice că inculpata a săvârșit infracțiunea de omor calificat, se reține că la dosar există declarațiile martorilor B.C.D., S.M.D. și B.C.L., precum și concluziile constatărilor preliminare întocmite de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare din 21 martie 2010, raportul de expertiză medico-legală din 14 aprilie 2010 și completarea la acesta din 15 aprilie 2010.

Prin nota expertală atașată dosarului la fila 116, prof.dr.D.P.D. arată că în realitate, între concluziile certificatului medical constatator al decesului unde este trecută drept cauză a morții – strangularea – și concluziile raportului de expertiză din 14 aprilie 2010 care atestă că moartea s-a produs prin comprimarea gâtului cu un corp contondent dur, există o discrepanță evidentă. Așadar, expertul medico-legal din cadrul IML Cluj nu exclude că moartea victimei s-ar fi putut produce în mod natural, prin asfixie, sau strangulare, însă cauza decesului poate fi stabilită din punct de vedere medico-legal numai după analiza fotografiilor realizate la autopsie, precum și a rezultatului histopatologic.

Prin urmare, declarațiile inculpatei și ale martorilor nu se coroborează cu concluziile actelor medico-legale, condiții în care Curtea nu poate reține că inculpata ar fi săvârșit fapta pentru care este cercetată, și nu poate justifica admiterea propunerii de arestare preventivă. În faza de urmărire penală inculpata a fost supusă unei expertize medico-legale psihiatrice, din care rezultă că aceasta suferă de tulburare afectivă – depresivă reactivă de situație, fond structural.

Faptul că inculpata a fost prezentă la acea locație în noaptea de 19 și 20 martie 2010, în lipsa mobilului infracțiunii precum și a altor probe, nu poate duce decât la reținerea unor indicii minime, dar nu temeinice, referitoare la posibilitatea ca inculpata să fi săvârșit o faptă penală. Chiar dacă infracțiunea de omor calificat pentru care aceasta este cercetată, este pedepsită de lege cu închisoare de la 15 la 25 de ani, în speță nu sunt incidente dispozițiile art.148 lit.f C.proc.pen., neexistând dovezi că lăsarea sa în libertate ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Curtea reține că regula este ca judecarea inculpatei să se realizeze cu persoana în stare de libertate, iar excepția reprezentând-o măsura arestării.

Libertatea individuală și cea a persoanei sunt inviolabile, iar arestarea este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzută de lege.

Față de cele ce preced, Curtea a constatat că în speță nu sunt suficiente indicii temeinice care să susțină presupunerea, în acest stadiu al urmăririi penale, a săvârșirii faptei de către inculpată și, de asemenea, nici probe care să identifice în mod cert făptuitoarea în persoana inculpatei, astfel că luarea de către instanță a măsurii de arestare preventivă față de aceasta, ar fi profund injustă și de neacceptat.

...

4. Arestare preventivă Termen rezonabil. Criterii

Conform jurisprudenței CEDO, aspectul privind caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi apreciat în abstract. Caracterul rezonabil al detenției unei persoane trebuie evaluat de la caz la caz, în funcție de trăsăturile specifice ale acestuia. Menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elveția din 26 ianuarie 1993).

Este în primul rând datorია autorităților judiciare naționale să se asigure că, într-o cauză determinată, detenția preventivă nu depășește o perioadă rezonabilă. În acest scop și având în vedere respectul cuvenit pentru principiul prezumției de nevinovăție, autoritățile trebuie să ia în considerare toate argumentele pentru și împotriva existenței unei necesități de ordin public care să justifice o îndepărtare de la regula respectării libertății individuale și care să constituie considerente pentru hotărârea autorităților de a respinge cererea de punere în libertate.

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție.

Potrivit jurisprudenței CEDO, se poate discuta de o încălcare a art.6 paragraf 1 în cazul în care ar fi existat perioade de inactivitate a autorităților, iar durata globală a procedurii ar fi nerezonabilă (a se vedea cauzele Petroulia contra Greciei 2008, Crăciun contra României 2008, Petrov contra Bulgariei 2008).

În cauză, este dovedit în afara oricărui dubiu că durata urmăririi penale și a cercetării judecătorești, nu a încălcat prevederile art.6 paragraf 1, și nici durata arestării preventive de 11 luni și respectiv 9 luni a recurenților nu a depășit termenul rezonabil s-atâta timp cât faptele s-ar fi comis în perioada 2007 - februarie 2009, dată de la care s-a derulat urmărirea penală împotriva inculpaților, rechizitoriul a fost întocmit la 10 noiembrie 2009, dată la care a fost sesizată și instanța de judecată.

Spre deosebire de hotărârea Jiga contra României din martie 2010, unde s-a considerat nejustificată menținerea în arest a unei persoane acuzate de corupție, o perioadă mai mare de 11 luni, după momentul audierii martorilor, când nu mai era periclitată cercetarea judecătorească, în prezenta speță, este de remarcat că judecata în primă instanță nu a început, audierea inculpaților și a martorilor nu a avut loc, apărările formulate de aceștia nu sunt cunoscute, astfel că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea recurenților de la proces, este corespunzătoare momentan măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus-o, conform art.136 C.proc.pen.

DECIZIA PENALĂ NR. 314/R/16.04.2010

Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din 9 aprilie 2010 a respins cererile de revocare a măsurii arestării preventive, precum și cererile de înlocuire a acesteia cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, formulate de inculpați prin avocații aleși.

În temeiul art.160^b C.proc.pen. raportat la art.300² C.proc.pen. s-a constatat din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive a inculpaților T.O.C.; G.C.D.; K.R.D.; D.R.A. și A.C.S. trimiși în judecată prin rechizitoriul din 10 noiembrie 2009 a DNA – Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință, s-a menținut arestarea preventivă a acestora.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit la data de 10 noiembrie 2009 în dosarul nr. 46/P/2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de arest preventiv, a inculpaților T.O.C. pentru infracțiunile de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, luare de mită, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la rambursare de TVA, complicitate la infracțiunea de fals în contabilitate, prevăzute de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea 78/2000, art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, art. 13² din Legea 78/2000 raportat la art. 248, art. 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 8 alin. 1 și 2 din Legea 241/2005 coroborat cu art. 17 lit. g din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 43 din Legea nr. 82/1991, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen.; G.C.D. pentru infracțiunile de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de rambursare ilegală de TVA, complicitate la infracțiunea de fals contabil și spălare de bani, prevăzute de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 coroborat cu art. 17 lit. g din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 43 din Legea nr. 82/1991, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 23 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.; K.R.D. pentru infracțiunile de asociere pentru

săvârșirea de infracțiuni, furt în formă continuată, luare de mită, complicitate la infracțiunea de dare de mită, trafic de influență, abuz în serviciu în formă calificată, șantaj, fals în înscrisuri oficiale, uz de fals, fals material în înscrisuri sub semnătură privată, instigare la rambursare ilegală de TVA, instigare la fals contabil, spălare de bani, prevăzute de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, de art. 208 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, art. 26 C.pen. raportat la art. 255 C.pen. coroborat cu art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, art. 257 C.pen. raportat la art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000, art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 288 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, art. 291 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, art. 290 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., art. 25 C.pen. raportat la art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 coroborat cu art. 17 lit. g din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 25 C.pen. raportat la art. 43 din Legea nr. 82/1991, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.; D.R.A. pentru infracțiunile de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de rambursare ilegală de TVA, complicitate la infracțiunea de fals contabil și spălare de bani, prevăzute de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 coroborate cu art. 17 lit. g din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 43 din Legea nr. 82/1991, art. 23 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 raportat art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. și A.C.S. pentru infracțiunile de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, abuz în serviciu în formă calificată, complicitate la rambursare ilegală de TVA, prevăzute de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 coroborat cu art. 17 lit. g din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen..

Procedând din oficiu la verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive a inculpaților K.R.D., A.C.S., G.C.D., T.O.C. și D.R.A. la termenul de judecată din 09.04.2010, tribunalul a constatat următoarele:

Prin încheierea penală nr. 280 din 23 mai 2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților K.R.D. și A.C.S. pe timp de 29 de zile, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită prevăzută de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, șantaj prevăzută de art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 288 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., uz de fals prevăzută de art. 291 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, participație improprie sub forma instigării la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma instigării la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu

aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen. (inculpatul K.R.D.), respectiv de luare de mită prevăzută de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., abuz în serviciu contra intereselor publice în formă continuată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., complicitate la infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen. (inculpata A.C.S.), fiind emise împotriva acestora mandate de arestare preventivă cu începere de la 23 mai 2009 și până la 19 iunie 2009 inclusiv.

Prin încheierea penală nr. 287 din 26 mai 2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului G.C.D. pe timp de 29 de zile, împotriva căruia s-a emis mandatul de arestare preventivă cu începere de la data de 26 mai 2009 și până la 23 iunie 2009 inclusiv, pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 254 C.pen. coroborat cu art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., complicitate la infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen..

Prin încheierea penală nr. 380 din 31.07.2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților T.O.C. și D.R.A. pe timp de 29 de zile, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, complicitate la infracțiunea de șantaj, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, complicitate la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005, participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, prevăzute de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 288 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 26 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. (inculpatul T.O.C.) și abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de evaziune fiscală, participație

improprie sub forma complicității la infracțiunea de evaziune fiscală, participație improprie sub forma complicității la infracțiunea de fals intelectual, asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 26 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. (D.R.A.), fiind emise împotriva acestora mandate de arestare preventivă cu începere de la 31 iulie 2009 și până la 28 august 2009 inclusiv.

Recursurile declarate de inculpați împotriva încheierilor penale mai sus menționate prin care s-a dispus arestarea acestora au fost soluționate prin încheierile penale nr. 73/R/2009, nr. 72/R/2009 și, respectiv, nr. 98/R/2009 de către Curtea de Apel Cluj, încheieri prin care căile de atac au fost respinse.

Măsurile preventive luate față de inculpații K.R.D. și A.C.S. au fost prelungite succesiv cu câte 30 de zile prin încheierile acestei instanțe nr. 318/16.06.2009 (în intervalul 20.06.2009-19.07.2009), nr. 359/14.07.2009 (în intervalul 20.07.2009-18.08.2009); nr. 427/14.08.2009 (în intervalul 19.08.2009-17.09.2009); nr. 463/11.09.2009 (în intervalul 18.09.2009-17.10.2009, inclusiv); nr. 526/12.10.2009 (în intervalul 18.10.2009-16.11.2009, inclusiv).

Prin aceleași încheieri a fost prelungită măsura arestării preventive față de inculpatul G.C.D. în intervalul 24.06.2009-23.07.2009, respectiv 24.07.2009-22.08.2009 inclusiv, 23.08.2009-21.09.2009 inclusiv, 22.09.2009-21.10.2009 inclusiv și 22.10.2009-20.11.2009 inclusiv.

Față de inculpații T.O.C. și D.R.A. a fost dispusă prelungirea arestării preventive prin încheierea nr. 427/14.08.2009, în intervalul 29.08.2009 până în 27.09.2009 inclusiv, prin încheierea nr. 463/11.09.2009, în intervalul 28.09.2009-27.10.2009 inclusiv, prin încheierea nr. 526/12.10.2009, în intervalul 28.10.2009-26.11.2009 inclusiv.

Petru a dispune arestarea preventivă a inculpaților și, ulterior, prelungirea acestei măsuri, Tribunalul Maramureș a avut în vedere acuzația adusă în sarcina inculpaților, respectiv că, începând cu anul 2007, având calitatea de funcționari publici din cadrul D.G.F.P. Maramureș, cu atribuții de a dispune și efectua inspecții fiscale, de avizare și de aprobare a lor, precum și de supervizarea activității de inspecție fiscală, s-au asociat în vederea săvârșirii de infracțiuni de corupție, asimilate infracțiunilor de corupție, ori în legătură directă cu săvârșirea acestora, precum și în vederea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005.

Astfel, inculpații ocupau funcții de inspectori fiscali în cadrul serviciilor de inspecție, șefi de serviciu în cadrul D.G.F.P. Maramureș, șefi administrație fiscală adjuncți cu atribuții de coordonare a acestor servicii, precum și într-o anumită perioadă, unul dintre ei, a și deținut funcția de director executiv al D.G.F.P. Maramureș, iar în această calitate, a facilitat desfășurarea întregii activități infracționale.

În desfășurarea manoperelor frauduloase de care sunt bănuți, inculpații au hotărât să atragă în circuitul infracțional diferite societăți comerciale, care să solicite rambursări de

T.V.A. în mod nelegal, urmând ca șefii de administrații și șefii de serviciu să dispună formarea echipelor de inspecție fiscală, iar aceste echipe să nu constate fictivitatea operațiunilor comerciale pentru care se solicita rambursarea de T.V.A., apoi aceste inspecții să fie avizate și aprobate de către șefii de serviciu și șefii de administrație adjuncți, iar în final inculpatul T.O.C., în calitate de director executiv, să acopere întreaga activitate infracțională pentru a nu putea fi descoperită.

Sumele de bani obținute cu titlu de rambursare de T.V.A. erau predate de administratorii societăților comerciale implicate, unuia dintre inculpați, care la rândul lui împărțea sumele de bani cu ceilalți participanți.

Fiecare inculpat avea rol bine determinat în cadrul circuitului infracțional presupus, în funcție de atribuțiile de serviciu care le avea. De altfel, rambursările de T.V.A. în mod ilegal nici nu s-ar fi putut realiza fără participarea tuturor acestor persoane, întrucât fiecare dintre ei puteau și trebuiau să constate, potrivit atribuțiilor de serviciu, neregulile existente în dosarele de rambursare de T.V.A. a societăților comerciale implicate în acest circuit infracțional.

Verificând legalitatea și temeinicia măsurii arestării a inculpaților indicați mai sus, în temeiul art. 160^b C.proc.pen. raportat la art. 300² C.proc.pen., instanța a constatat că această măsură a fost luată cu respectarea tuturor cerințelor legale și garanțiilor procesuale.

Tribunalul a apreciat că temeiurile care au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive față de inculpați subzistă și în prezent și se impune în continuare privarea acestora de libertate, de altfel neintervenind nici un element care să justifice punerea în libertate a inculpaților, aceasta și față de stadiul în care se găsește judecata. Astfel, pedeapsa prevăzută de lege pentru presupusele infracțiuni este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea lor în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică (art. 148 lit. f C.proc.pen.).

Tribunalul a apreciat că pericolul social concret pentru ordinea publică subzistă în continuare și rezidă atât din gravitatea faptelor de care sunt acuzați inculpații, dar și din reacția publicului față de săvârșirea lor, cunoscut fiind faptul că anumite infracțiuni pot produce o anumită „tulburare socială” de natură a justifica o măsură privativă de libertate pentru o anumită perioadă de timp.

Instanța a constatat că pericolul concret pentru ordinea publică nu s-a diminuat prin trecerea timpului întrucât acesta derivă din rezonanța socială puternic negativă a faptelor de care sunt acuzați inculpații, legitimitatea menținerii în detenție a inculpaților fiind apreciată în funcție de particularitățile speciale ale cauzei, gravitatea faptelor de care sunt acuzați, modalitatea de săvârșire a acestora, precum și limitele de pedeapsă prevăzute, toate aceste elemente impunând în continuare protejarea interesului public, respectiv a ordinii publice.

Tribunalul a apreciat că acesta este un motiv pertinent și suficient pentru a menține arestarea preventivă a inculpaților, măsură impusă de altfel și prin lipsa unor garanții suficiente care să asigure prezența acestora în fazele procesuale ulterioare, cu atât mai mult cu cât cercetarea judecătorească nu a fost încă demarată.

Pe de altă parte, măsura preventivă luată și menținută față de inculpați apare justificată și prin prisma jurisprudenței CEDO, Curtea arătând în mod constant că avantajele pe care le prezintă detenția preventivă sunt cunoscute și nu pot fi negate: să împiedice

persoana suspectă să fugă, să evite distrugerea unor probe, să împiedice săvârșirea unor noi infracțiuni sau, eventual, să-l protejeze împotriva furiei publicului sau a victimei.

Tribunalul nu și-a însușit punctul de vedere al apărării, că simplul fapt al scurgerii timpului este o condiție automată a considerării arestării preventive ca ajungând la o durată nerezonabilă, ci apreciază termenul rezonabil al măsurii preventive dispuse față de fiecare inculpat în funcție de complexitatea faptelor de care aceștia sunt acuzați, de circumstanțele reale ale cauzei și de situația specială a fiecărui inculpat, având în vedere, de asemenea, faptul că în privința inculpatului G.C.D. arestarea a fost dispusă și pe temeiul art. 148 lit. b C.proc.pen., temei care subzistă și în prezent.

Tribunalul a apreciat că la acest moment procesual măsura preventivă a arestării preventive se justifică a fi menținută față de fiecare inculpat, aceasta și prin prisma scopului prevăzut la art. 136 C.proc.pen., respectiv pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal.

Pentru toate considerentele anterior expuse în cuprinsul acestei încheieri, în temeiul art. 160^b C.proc.pen. raportat art. 300² C.proc.pen., cererile formulate de inculpați, prin apărători, au fost respinse și s-a menținut arestarea preventivă a inculpaților, măsură care este conformă de altfel și prin prisma exigențelor impuse de art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Împotriva încheierii tribunalului au declarat recurs, în termen legal, inculpații A.C.S., D.R.A., T.O.C. și G.C.D solicitând casarea acesteia și rejudecând să se dispună revocarea arestului preventiv cu consecința punerii de îndată în libertate a acestora, neexistând probe și indicii temeinice care să justifice privarea de libertate a recurenților, cerere formulată în principal. În subsidiar, s-a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond întrucât încheierea tribunalului nu este motivată, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil garantat de art.6 paragraf 1 din Convenția europeană.

În al treilea rând, apărătorii aleși apreciază că se impune înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara vizată de art.145 și 145¹ C.proc.pen.

Apărarea a invocat că în cauză prin încheierea tribunalului s-au încălcat disp.art.5 paragraf 3 și art.6 paragraf 2 din CEDO deoarece s-a menținut starea de arest în lipsa analizei unor temeuri de fapt și de drept, hotărârea judecătorească nu este motivată, iar din modul de redactare a acesteia se anticipează o soluție de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, susținându-se că prezumția de nevinovăție ce operează în favoarea recurenților a fost înfrântă prin argumentele judecătorului de fond și nu în ultimul rând instanța nu s-a referit în conținutul încheierii la alte măsuri alternative neprivative de libertate.

În privința temeiului prev. de art.148 lit.f C.proc.pen. s-a învederat că acesta nu mai subzistă, iar motivarea tribunalului referitoare la menținerea stării de arest a inculpaților este lipsită de argumente convingătoare, întrucât credibilitatea justiției nu are nici o legătură cu pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta recurenții și care nu este pusă în evidență prin probe sau indicii temeinice ale cauzei. Arată că în privința inculpatului G.C.D. nu este întrunită nici cerința art.148 lit.b C.proc.pen., deși în propunerea de arestare precum și în rechizitoriu s-a reținut a fi incident în speță.

În fine, în ultimul rând, s-a criticat încheierea și din perspectiva art.6 alin.1 din Convenția europeană în sensul că, recurenții au dreptul să obțină într-un termen rezonabil soluționarea cauzei lor, termen depășit în speță prin modul în care este derulată activitatea judiciară. Astfel, s-a învederat că inculpata A.C.S. este arestată de 11 luni, la fel inculpații T.O.C. și G.C.D și de 9 luni inculpatul D.R.A., perioade de timp excesive și care sunt imputabile autorităților, deoarece în speță nu a fost demarată cercetarea judecătorească.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prin încheierea penală nr. 280 din 23 mai 2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților K.R.D. și A.C.S. pe timp de 29 de zile, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită prevăzută de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, șantaj prevăzută de art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 288 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., uz de fals prevăzută de art. 291 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, participație improprie sub forma instigării la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen. și 25 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma instigării la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea și art.25 C.pen.,art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen. (inculpatul K.R.D.), respectiv de luare de mită prevăzută de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., abuz în serviciu contra intereselor publice în formă continuată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., complicitate la infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen. (inculpata A.C.S.), fiind emise împotriva acestora mandate de arestare preventivă cu începere de la 23 mai 2009 și până la 19 iunie 2009 inclusiv.

Prin încheierea penală nr. 287 din 26 mai 2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului G.C.D. pe timp de 29 de zile, împotriva căruia s-a emis mandatul de arestare preventivă cu începere de la data de 26 mai 2009 și până la 23 iunie 2009 inclusiv, pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 254 C.pen. coroborat cu art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., complicitate la infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 coroborat cu art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen..

Prin încheierea penală nr. 380 din 31.07.2009 s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților T.O.C. și D.R.A. pe timp de 29 de zile, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, complicitate la infracțiunea de șantaj, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, complicitate la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005, participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., participație improprie sub forma complicității la infracțiunea prevăzută de art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, prevăzute de art. 254 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, art. 26 C.pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 194 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 26 C.pen. raportat la art. 288 C.pen. raportat la art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 26 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. (inculpatul T.O.C.) și abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, complicitate la infracțiunea de evaziune fiscală, participație improprie sub forma complicității la infracțiunea de evaziune fiscală, participație improprie sub forma complicității la infracțiunea de fals intelectual, asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, 248¹ C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 26 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 43 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 31 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 323 C.pen. raportat la art. 17 lit. b din Legea nr. 78/2000, toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen. (D.R.A.), fiind emise împotriva acestora mandate de arestare preventivă cu începere de la 31 iulie 2009 și până la 28 august 2009 inclusiv.

Recursurile declarate de inculpați împotriva încheierilor penale mai sus menționate prin care s-a dispus arestarea acestora au fost soluționate prin încheierile penale nr. 73/R/2009, nr. 72/R/2009 și, respectiv, nr. 98/R/2009 de către Curtea de Apel Cluj, încheieri prin care căile de atac au fost respinse.

Măsurile preventive luate față de inculpații K.R.D. și A.C.S. au fost prelungite succesiv cu câte 30 de zile prin încheierile Tribunalului Maramureș nr. 318/16.06.2009 (în intervalul 20.06.2009-19.07.2009), nr. 359/14.07.2009 (în intervalul 20.07.2009-18.08.2009); nr. 427/14.08.2009 (în intervalul 19.08.2009-17.09.2009); nr. 463/11.09.2009 (în intervalul 18.09.2009-17.10.2009, inclusiv); nr. 526/12.10.2009 (în intervalul 18.10.2009-16.11.2009, inclusiv).

Prin aceleași încheieri a fost prelungită măsura arestării preventive față de inculpatul G.C.D. în intervalul 24.06.2009-23.07.2009, respectiv 24.07.2009-22.08.2009 inclusiv, 23.08.2009-21.09.2009 inclusiv, 22.09.2009-21.10.2009 inclusiv și 22.10.2009-20.11.2009 inclusiv.

Față de inculpații T.O.C. și D.R.A. a fost dispusă prelungirea arestării preventive prin încheierea nr. 427/14.08.2009, în intervalul 29.08.2009 până în 27.09.2009 inclusiv, prin încheierea nr. 463/11.09.2009, în intervalul 28.09.2009-27.10.2009 inclusiv, prin încheierea nr. 526/12.10.2009, în intervalul 28.10.2009-26.11.2009 inclusiv.

Petru a dispune arestarea preventivă a inculpaților și, ulterior, prelungirea acestei măsuri, Tribunalul Maramureș a avut în vedere acuzația adusă acestora, respectiv că, începând cu anul 2007, având calitatea de funcționari publici din cadrul D.G.F.P. Maramureș, cu atribuții de a dispune și efectua inspecții fiscale, de avizare și de aprobare a lor, precum și de supervizare a activității de inspecție fiscală, s-au asociat în vederea săvârșirii unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora, ori în legătură directă cu comiterea lor, precum și în vederea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. 1 și 2 din Legea nr. 241/2005.

Astfel, inculpații ocupau funcții de inspectori fiscali în cadrul serviciilor de inspecție, șefi de serviciu în cadrul D.G.F.P. Maramureș, șefi administrație fiscală adjuncți cu atribuții de coordonare a acestor servicii, precum și într-o anumită perioadă, unul dintre ei, a și deținut funcția de director executiv al D.G.F.P. Maramureș, iar în această calitate, a facilitat desfășurarea întregii activități infracționale.

În desfășurarea manoperelor frauduloase de care sunt bănuți, inculpații au hotărât să atragă în circuitul infracțional diferite societăți comerciale, care să solicite rambursări de T.V.A. în mod nelegal, urmând ca șefii de administrații și șefii de serviciu să dispună formarea echipelor de inspecție fiscală, iar aceste echipe să nu constate fictivitatea operațiunilor comerciale pentru care se solicita rambursarea de T.V.A., apoi aceste inspecții să fie avizate și aprobate de către șefii de serviciu și șefii de administrație adjuncți, iar în final inculpatul T.O.C., în calitate de director executiv, să acopere întreaga activitate infracțională pentru a nu putea fi descoperită.

Sumele de bani obținute cu titlu de rambursare de T.V.A. erau predate de administratorii societăților comerciale implicate, unuia dintre inculpați, care la rândul lui împărțea sumele de bani cu ceilalți participanți.

Fiecare inculpat avea un rol bine determinat în cadrul circuitului infracțional, în funcție de atribuțiile de serviciu care le avea. De altfel, rambursările de T.V.A. în mod ilegal nici nu s-ar fi putut realiza fără participarea tuturor acestor persoane, întrucât fiecare dintre ei puteau și trebuiau să constate, potrivit atribuțiilor de serviciu, neregulile existente în dosarele de restituire de T.V.A. către societățile comerciale implicate în acest lanț infracțional.

Cu această ocazie, s-a constatat de către Tribunalul Maramureș că luarea măsurii arestării preventive s-a făcut cu respectarea normelor legale prev. de art. 136 rap. la art. 143 C.proc.pen. și că în privința recurenților este incident cazul de arestare prev. de art. 148 lit. f C.proc.pen., iar în privința inculpatului Grebleș Călin este incident și art. 148 lit. b C.proc.pen. respectiv că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori ori prin distrugerea unor mijloace materiale de probă.

Deși inculpații recurenți D.R.A., G.C.D. și T.O.C. au negat presupunerea rezonabilă că ar fi comis faptele, probele și indiciile temeinice rezultă din înscrisurile ridicate cu ocazia efectuării perchezițiilor domiciliare și a autovehiculului inculpatului G.C.D. înscrisurile ridicate de la biroul inculpatului D.R.A. și cele ridicate de la biroul inculpatului T.O.C.

rapoartele de constatare tehnico-științifice, raportul de audit public intern nr.815722/16 septembrie 2009 al ANAF, rapoartele de control întocmite de DGFP Maramureș în lunile mai și iunie 2009, raportul de control nr.445 din 15 iunie 2009 a Curții de Conturi, rapoartele de inspecție fiscală generală și procesele verbale de control întocmite de Garda Financiară – Secția Maramureș în cursul anului 2009, conținutul proceselor verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate dintre inculpați, declarațiile de recunoaștere sinceră a faptelor din faza de urmărire penală a inculpatei A.C.S. și K.R.D., declarațiile martorilor A.T., M.V., I.E., P.A.

În privința indiciilor temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpații sunt autorii infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, - DNA – Serviciul Teritorial Cluj din 10 noiembrie 2009, acestea au fost analizate în mod definitiv la momentul luării măsurii arestării preventive și nu s-au modificat până la sesizarea instanței prin rechizitoriu și nici până la soluționarea prezentului recurs. De reținut că inculpata Abrihan Crina a avut o poziție sinceră, încă din momentul aducerii la cunoștință a învinuirii de către organele de urmărire penală, colaborând cu acestea în vederea aflării adevărului.

Stabilirea vinovăției inculpaților recurenți urmează a se face desigur numai în urma efectuării cercetării judecătorești de către instanța investită cu judecarea fondului cauzei, probațiunea administrată în faza urmăririi penale, pune însă în evidență existența unor indicii temeinice în înțelesul art.143 Cod proc.pen. care justifică luarea și menținerea măsurii arestării preventive față de aceștia.(cazul Fox, Campbell și Hartley vs UK).

Pericolul social concret rezultă, în egală măsură, atât din gravitatea faptelor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată cât și din activitatea infracțională desfășurată de aceștia.

Menținerea stării de arestare preventivă a inculpaților, în condițiile legii, nu afectează cu nimic dreptul acestora la un proces echitabil, ei având posibilitatea de a cere și administra toate probele considerate necesare pentru a demonstra lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Potrivit art.5 pct.1 din Convenția Pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 23 din Constituția României, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, inculpații au fost arestați în vederea aducerii lor în fața autorităților judiciare competente, existând motive verosimile de a bănui că au săvârșit infracțiuni.

În plus, curtea reține că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „factori pertinenti care legitimează o detenție provizorie”, măsura arestării preventive a inculpaților fiind conformă scopului instituit prin art. 5 al CEDO.

De asemenea, în raport de probele aflate la dosar, existând „suspiciunea rezonabilă că s-au comis infracțiuni” măsura arestării preventive este justificată și prin prisma aceleiași jurisprudențe.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpaților.

Potrivit disp.art.300¹ alin.3 C.proc.pen., când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța, menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă sau potrivit alin.2 al aceluiași articol, dacă constată că temeiurile care au determinat arestarea au încetat, sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune prin încheiere, revocarea măsurii arestării preventive.

În cauza de față, nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate și în consecință, ceea ce curtea trebuie să analizeze, sunt temeiurile care au determinat arestarea preventivă și dacă acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.

Susținerea curții este justificată în cele ce preced și de legislația europeană (cazul Saadi contra Regatului Unit și Ambruszkiewicz contra Poloniei din 4 mai 2006, Vrencev contra Serbiei din 23 septembrie 2008, Ladent contra Poloniei din 18 martie 2008), în care se statuează necesitatea detenției raportat la infracțiunile comise de inculpați și totodată, existența unei proporționalități a detenției raportat la alte măsuri, mai puțin stringente, conform Codului de procedură penală român, măsurile vizate de art.145 și 145¹., respectiv obligarea de a nu părăsi localitatea sau țara.

În speța de față, menținerea măsurii arestării preventive a recurenților este justificată prin existența unui interes public, interes care se referă la buna administrare a justiției și totodată protejarea publicului, în sensul eliminării riscului repetării faptelor.

Calitatea inculpaților de șefi ai Direcției Generale a Finanțelor Publice Maramureș, șefi sau membrii ai Serviciului de Inspecție Fiscală, în care se prezumă că au săvârșit infracțiuni și au antrenat și alte persoane în comiterea de fapte penale, potențează pericolul social al infracțiunilor de care sunt bănuiți, determinând o stare de neliniște și insecuritate în rândul societății, generată de prezența unor asemenea funcționari publici, în infracțiuni de corupție. Calitatea pe care au avut-o inculpații, așa cum am relevat mai sus, și de care s-au folosit efectiv pentru realizarea scopului infracțional, justifică temerea că prin punerea lor în libertate ar putea fi continuate asemenea acțiuni ce reprezintă, evident, un pericol social concret pentru ordinea publică.

Măsurile preventive în cauze de acest gen, care afectează direct și grav bugetul public, se impun cu necesitate nu pentru că nu se poate trece peste starea de pericol pe care au creat-o în timpul îndelungat în care au fost derulate operațiunile financiare, ci pentru că această măsură este necesară împotriva activității grupărilor infracționale, care trebuie stopată prin intervenția autorităților judiciare.

Activitatea infracțională derulată lovește grav interesele economice ale societății, iar urmările acestor manifestări trebuie suportate de cei care le comit, deoarece nu se poate tolera îmbogățirea lor pe seama sacrificiilor financiare ale bugetului public. De aceea, autoritățile judiciare trebuie să intervină, acest gen de cauze necesitând măsuri și acțiuni de așa manieră coordonate, încât să fie susceptibile să lovească în interesele ilicite promovate de cei implicați. Așa se explică faptul că durata în timp a investigațiilor este prelungită pentru ca „brațele caracatiței infracționale” să fie anihilate printr-un probatoriu complet administrat.

Inculpații recurenți prezintă un pericol criminogen ridicat, rezultat din persistența infracțională pe care au manifestat-o (activitatea infracțională a fost stopată doar

de intervenția autorităților judiciare) dar și din urmările greu de reparat sub aspect patrimonial produse numeroaselor persoane fizice, juridice și statului. Practic, prin modul de acțiune, inculpații au încercat să instituie „o altă ordine socială, noi reguli de respectarea legii”, altele decât cele edictate de stat ca entitate individuală și garant al valorilor sociale protejate de lege. În acest context, sentimentul de revoltă în rândul societății este remarcat de amploarea unor asemenea fapte în rândul unor comunități, iar insecuritatea socială, practic, se resimte la orice pas. Contextul obligă și impune o reacție fermă a autorităților judiciare competente ca o necesitate stringentă, întrucât climatul economic firesc este profund afectat de aceste grupări infracționale. Nu poate fi ignorat prejudiciul cauzat prin faptele inculpaților, acesta fiind deosebit de ridicat, doar în sarcina inculpatului G. reținându-se o sumă de 6.000.000 lei noi.

Pericolul concret pentru ordinea publică este reliefat și de rezonanța negativă care s-a creat în mediul de afaceri, ca efect al presupuselor fapte de care sunt bănuți inculpații, ecou care nu s-a stins după aproximativ 11 luni de la data arestării acestora, credibilitatea instituțiilor financiare ale statului fiind grav afectată, împrejurare dovedită cu raportul de audit public intern din 16 septembrie 2009 al ANAF, din raportul Curții de Conturi din 15 iunie 2009 care pun în evidență decredibilizarea sectorului economic financiar din cadrul DGFP Maramureș.

Tot în privința pericolului concret pentru ordinea publică, trebuie precizat că în dreptul național sunt prevăzute pedepse de peste 10 ani închisoare pentru infracțiunile de care sunt acuzați inculpații, deci, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice, faptele de natura celor reținute în sarcina inculpaților, sunt considerate că suscită o tulburare a societății, așa încât, sub acest aspect, justifică o detenție preventivă (cauza Letellier contra Franței din 26 iunie 1991).

Legea națională nu prevede un termen limită de efectuare a activităților de urmărire penală, iar pentru opinia publică, lezarea ordinii de drept apare ca actuală în momentul în care află despre aceste fapte. Anterior, în etapa desfășurării presupuselor acțiuni infracționale, deși pericolul există – lezarea ordinii publice a fost continuă – bugetul statului la care contribuie fiecare cetățean onest este devalizat, există riscul de a fi o potențială victimă a membrilor grupării infracționale, care au tocmai această sarcină a identificării potențialilor clienți – nu a fost perceput în mod actual.

Toată etapa investigativă întinsă pe mai multe luni sau ani, în acest tip de cauze rezultă din faptul că organele judiciare trebuie să exploateze informațiile, să le analizeze, pentru a avea convingerea rezonabilă că activitățile financiare, derulate, sunt în sfera infracțională. În acest tip de cauze, de crimă organizată, activitățile sunt înfăptuite în mod conspirat, cu scopul principal al obținerii de profituri ilicite la cote deosebit de ridicate. De aceea, nu se poate pretinde organelor judiciare să finalizeze o parte a cercetărilor într-un anume interval de timp, pentru că trebuie dovedită nu doar activitatea în sine, dar și apartenența fiecărui presupus membru la grupare.

Amploarea activității de urmărire penală, a justificat disjungerea cercetării unor infracțiuni de evaziune fiscală, de faptele pentru care inculpații au fost cercetați și trimiși în judecată la 10 noiembrie 2009, în prezentul dosar.

Produsul infracțiunilor de crimă organizată este totdeauna unul cuprinzător, extrem de periculos pentru societate, chiar dacă efectele sale nu sunt întotdeauna vizibile în planul public. De aceea, și modalitatea de comitere, durata în timp, arsenalul de mijloace implicate sunt de cele mai multe ori plasate într-un perimetru extins, intern și extern, îmbrăcat în aparență legală. Permanent în cadrul organizației structurate, bazată pe ordine, ierarhie, pe desemnarea locului fiecăruia și a operațiunilor folosite, se urmărește disimularea originii ilicite a tranzacțiilor, bunurilor, a plăților fictive, a operațiunilor. De aici, rezidă pericolozitatea evidentă a autorilor implicați și necesitatea cercetărilor în stare de arest preventiv.

Indiciile și probele temeinice din faza de urmărire penală reliefează că inculpații s-au asociat, s-au protejat unul pe altul și au acționat în vederea comiterii de infracțiuni, atrăgând în lanțul infracțional și societăți comerciale private. Recurenții în comiterea presupuselor infracțiuni s-au folosit de calitatea pe care au avut-o în instituțiile economice ale statului, de puterea conferită de exercitarea atribuțiilor de serviciu, ceea ce relevă un pericol concret deosebit, pentru ordinea publică.

Este adevărat că numai gravitatea faptelor comise nu poate fi socotită, în sine, ca reprezentând pericol pentru ordinea publică, dar nici nu poate fi ignorat faptul că inculpații cu funcții importante în domeniul Finanțelor Publice Maramureș, s-au asociat în vederea săvârșirii unor infracțiuni grave, de mare rezonanță în zona în care s-au produs.

În raport cu art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art.23 din Constituție, măsura lipirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a se crede în posibilitatea săvârșirii unei noi infracțiuni, fiind necesară astfel apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

În speță, pericolul social potențial se apreciază în raport cu comportamentul inculpaților, reacția opiniei publice, rezonanța faptelor comise, precum și, în cazul unora dintre inculpați, ținându-se seama de funcțiile avute de aceștia în serviciile finanțelor publice, la data săvârșirii faptelor.

Pericolul pentru ordinea publică își găsește expresia și prin starea de neliniște, de sentimentul de insecuritate în rândul societății, generată de faptul că persoane bănuite de săvârșirea unor infracțiuni de o gravitate deosebită, ar putea fi cercetate și judecate în stare de libertate.

Nu în ultimul rând, gradul de pericol social al faptelor de corupție, cum este luarea și darea de mită, săvârșit de persoane care aplică legea, este dat în primul rând de calitatea persoanei asupra căreia există o prezumție de corupție suficient de rezonabilă încât faptele necinstite reținute în sarcina sa să impună măsura arestării preventive, deoarece un funcționar public în domeniul finanțelor publice, având și funcție de conducere, asupra căreia planează suspiciunea rezonabilă de corupție, abuzează de fapt de încrederea inerentă funcției publice, iar faptele necinstite afectează direct, prin percepția creată la nivelul opiniei publice, un întreg corp profesional.

Pericolozitatea acestor fapte, nu este directă în rândul opiniei publice, dar are efecte directe în domeniul finanțelor publice, al administrării banilor publici, care nu poate fi dominat decât de supremația legii, iar măsura preventivă a arestării și menținerea acesteia

este întemeiată pe elemente substanțiale ce trebuie să asigure pedepsirea și descurajarea unor astfel de comportamente.

Curtea apreciază că măsura arestării preventive este legal menținută de către prima instanță, în condițiile unui grad ridicat de pericol social al infracțiunilor de care sunt bănuiți inculpații, urmând a se avea în vedere și aspectul că inculpații Tămășan și Grebleș au mai fost sancționați pentru comiterea unor fapte în legătură cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, punct de vedere concordant cu practica judiciară a instanței supreme.

Prin prisma acestor împrejurări, curtea apreciază că lăsarea recurenților în libertate în acest moment procesual ar putea influența cercetarea judecătorească, ce nu a fost demarată încă în prezenta cauză.

Măsura arestării se apreciază ca judicioasă și necesară pentru apărarea unui interes public, a evitării comiterii unor alte infracțiuni de către recurenți.

Prin prisma hotărârilor Contrada contra Italiei din 24 august 1998; Labita contra Italiei din 6 aprilie 2004; Calleja contra Maltei din 7 aprilie 2005, în prezenta cauză, s-a dovedit că persistența în timp a motivelor plauzibile că inculpații sunt bănuiți de comiterea unor infracțiuni, este o condiție pentru menținerea detenției.

Dincolo de aspectul factual, existența motivelor plauzibile de a bănuși că recurenții ar fi comis faptele, impune în sensul art.5 paragraf 1 lit.c din Convenția europeană, ca faptele invocate să poată fi, în mod rezonabil, încadrate într-unul din textele Codului penal sau legi speciale, care incriminează anumite tipuri de comportament, ceea ce s-a și realizat în prezentul dosar, infracțiunile imputate recurenților fiind prevăzute în Codul penal prin raportare și la legea specială 78/2000.

În speța de față, există bănușii rezonabile în sensul că faptele pentru care sunt cercetați recurenții, constituiau infracțiuni la momentul în care s-au produs, și al trimiterii în judecată (cauza Wloch contra Poloniei din 19 octombrie 2000).

Prin prisma legislației CEDO s-a dovedit în afara oricărei îndoșii că scopul măsurii arestării recurenților a fost acela de a-i prezenta autorității competente conform art.5 paragraf 3 din CEDO, verificându-se de către instanțe independente și imparțiale, legalitatea măsurii arestării și ulterior menținerea acesteia.(cauza Benham contra Regatului Unit 1996; Jecius contra Lituaniei 2000; Nevmerzhitsky contra Ucrainei 2005).

Contrar celor susținute de recurenți prin apărătorii aleși și personal, în cauză, sunt îndeplinite condițiile cerute de art.143, și 148 lit.f C.proc.pen., în privința tuturor, iar pentru inculpatul G. subzistă și cel de la lit.b C.proc.pen. al aceluiași articol, (cu ocazia percheziției autovehiculului s-au descoperit facturi de la SC Dach Tec SRL deși înainte de verificarea interiorului autoturismului fiind întrebat dacă deține facturi de la această societate, recurentul a negat această împrejurare, factura descoperită demonstrând însă că SC Dach Tec SRL i-ar fi vândut inculpatului un autovehicul) Tribunalul Maramureș apreciind corect asupra necesității menținerii stării de arest a acestora.

Potrivit art.148 lit.f măsura arestării poate fi luată dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea în libertate a recurenților prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție este îndeplinită întrucât infracțiunea de luare de mită, abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

Referitor la condiția pericolului concret pentru ordinea publică și aceasta este întrunită și rezultă din probele de la dosar.

Temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a recurenților nu s-au schimbat și impun în continuare privarea de libertate a acestora, apreciind că liberi fiind ar prezenta pericol concret pentru ordinea publică, de natură să aducă atingere desfășurării procesului penal, în raport de natura, gravitatea și modalitatea de săvârșire a infracțiunilor, precum și de persoana și conduita inculpaților, care în realizarea rezoluției infracționale s-au folosit de funcția și poziția lor socială, vătămând grav relațiile sociale dintre membrii comunității.

Starea de pericol pentru ordinea publică în cazul lor presupune o rezonanță socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat în cazul *Letellier vs Franța* că în circumstanțe excepționale, pe motivul gravității în dauna reacției publice, anumite infracțiuni, pot constitui cauza unor dezordini sociale în măsură să justifice detenția, cel puțin pentru un timp.

De asemenea, obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de Curtea Europeană în interpretarea art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului vizat de ordinea publică și crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Așa fiind, primul motiv de recurs vizând revocarea arestului preventiv întemeiat pe lipsa probelor și indiciilor care să justifice privarea de libertate a inculpaților, a fost respins ca nefondat.

O motivare lapidară nu atrage incidența art.385/9 pct.9 C.proc.pen., dacă s-au indicat suficiente argumente pentru a permite instanței de control verificarea lor.

Curtea constată că instanța de fond a motivat hotărârea judecătorească prezentând motive suficiente pentru a permite instanței de control verificarea lor, astfel că invocarea nulității încheierii recurate nu este întemeiată.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe magistrat să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în cauzele Hiro Balani contra Spaniei 1994, în cauza Vandehurk contra Olandei, în cauza Ruiz Torija contra Spaniei 1994, în cauza Highins contra Franței 1998, în cauza Helle contra Finlandei 1997 și Boldea contra României 2007, că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile, aceasta neînsemnând că se cere un răspuns detaliat la fiecare argument. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. De aceea, aprecierea îndeplinirii obligației de a motiva, ce rezultă din art.6 al Convenției, poate fi determinată în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze.

CEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatisvili contra Rusiei 2007).

Același punct de vedere este îmbrățișat și în Avizul nr.11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni în atenția Comitetului de miniștri al Consiliului Europei.

În dosarul de față, prima instanță s-a conformat disp.art.6 paragraf 1 din Convenție, constatându-se de către instanța de recurs, că au fost analizate și s-a răspuns solicitărilor inculpaților, prin încheierea din 9 aprilie 2010, astfel că nici acest motiv de recurs nu poate fi primit, neimpunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

Un alt motiv de critică a fost acela că instanța nu a analizat din oficiu oportunitatea înlocuirii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara.

Judecătorul fondului prin analiza elementelor și a subzistenței temeiurilor arestării preventive, care s-a arătat că impun în continuare privarea de libertate a inculpaților, implicit s-a pronunțat asupra ineficienței unor alte măsuri preventive.

Curtea apreciază că după o perioadă de 9 și respectiv 11 luni de la luarea măsurii arestării preventive, detenția provizorie nu se poate transforma într-o pedeapsă, nefiind încălcate cerințele legislației europene nici sub acest aspect.

Durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.140 C.proc.pen., referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, text care nu are incidență în cauză.

Potrivit art.6 alin.1 din Convenția Europeană, orice persoană învinuită de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul să obțină, într-un termen rezonabil, o “decizie definitivă” cu privire la temeinicia și legalitatea acuzației ce i se aduce. Instanța europeană a făcut sublinierea, de principiu, că scopul acestui text al Convenției este ca persoanele aflate în această situație “să nu rămână multă vreme, nejustificat, sub o asemenea acuzație”. (cauza Eckle c.Germaniei din 27 iunie 1968).

O altă subliniere făcută de Curte, se referă la “criteriile după care se apreciază termenul rezonabil al unei proceduri penale”, statuându-se că acestea sunt similare cu cele referitoare și la procedurile din materie civilă, adică: complexitatea cauzei, comportamentul

inculpatului și comportamentul autorităților competente.(decizia CEDO din 31 martie 1998 paragraf 97 citat de Corneliu Bârsan).

Referitor la determinarea momentului de la care începe calculul acestui termen, instanța europeană a statuat că acest moment este “data la care o persoană este acuzată”, adică data sesizării instanței competente, potrivit dispozițiilor legii naționale sau “o dată anterioară” (data deschiderii unei anchete preliminare, data arestării sau orice altă dată, potrivit normelor procesuale ale statelor contractante). În această privință, Curtea Europeană face precizarea că noțiunea de “acuzare penală” în sensul art.6 alin.1 din Convenție, semnifică notificarea oficială care emană de la autoritatea competentă; adică a învinuirii de a fi comis o faptă penală, idee ce este corelativă și noțiunii de “urmări importante” privitoare la situația învinuitului (decizia CEDO din 25 mai 1998 cauza Hozee c.Olandei).

Cât privește data finalizării procedurii în materie penală, luată în considerare pentru calculul “termenului rezonabil”, curtea a statuat că aceasta este data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare sau de achitare a celui interesat. (decizia din 27 iunie 1968 în cauza Eckle contra Germaniei).

Curtea Europeană a avut în vedere și “comportamentul acuzatului” cerând ca acesta să coopereze activ cu autoritățile judiciare (decizia din 25 februarie 1993 în cauza Dobbartin contra Franței), dar că nu i se va putea imputa prelungirea procedurii de urmărire penală dacă a voit să producă anumite probe de natură să-l disculpe sau, pentru că a cerut efectuarea unor investigații suplimentare pertinente, ori pentru că a utilizat toate căile de atac disponibile în legislația națională.(decizia din 8 februarie 1996 în cauza A. contra Danemarcei; decizia din 29 aprilie 1998 în cauza Henera contra Franței; decizia din 31 martie 1998, paragraful 99, cit. de Corneliu Bârsan).

Curtea Europeană a mai decis asupra faptului că o persoană ce se află în detenție este un element ce trebuie luat în considerație pentru a se determina dacă s-a statuat într-un “termen rezonabil” cu privire la temeinicia acuzației formulate împotriva ei (decizia din 25 noiembrie 1992 în cauza Abdoella contra Olandei).

Curtea apreciază că soluția Tribunalului Maramureș este temeinică și legală, fiind în concordanță cu hotărârile CEDO (hotărârea din 31 iulie 2000 Jecius v.Lituania; hotărârea Kudla v.Polonia din 26 octombrie 2000 și hotărârea Labita v.Italia din 6 aprilie 2000) prin care s-a decis că nu a fost încălcat art.5 paragraf 3 din Convenție în ceea ce privește durata detenției preventive.

Potrivit textului de mai sus, modificat prin Protocolul nr.11² “orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraf 1 lit.c din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

Conform jurisprudenței CEDO, aspectul privind caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi apreciat în abstract. Caracterul rezonabil al detenției unei persoane trebuie evaluat de la caz la caz, în funcție de trăsăturile specifice ale acestuia. Menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida

prezumției de nevinovăție, prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elveția din 26 ianuarie 1993).

Este în primul rând datorია autorităților judiciare naționale să se asigure că, într-o cauză determinată, detenția preventivă nu depășește o perioadă rezonabilă. În acest scop și având în vedere respectul cuvenit pentru principiul prezumției de nevinovăție, autoritățile trebuie să ia în considerare toate argumentele pentru și împotriva existenței unei necesități de ordin public care să justifice o îndepărtare de la regula respectării libertății individuale și care să constituie considerente pentru hotărârea autorităților de a respinge cererea de punere în libertate.

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție.

Aplicând aceste principii la speța de față, durata arestării preventive de 11 luni a inculpaților A.C.S., G.C.D., T.O.C. și de 9 luni a inculpatului D.R.A. este justificată din perspectiva exigențelor art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta nefiind excesivă. Este de remarcat că infracțiunile de care sunt învinuiți recurenții, afirmativ s-ar fi comis în perioada 2007 - februarie 2009, dată de la care s-a derulat urmărirea penală împotriva acestora, rechizitoriul a fost întocmit la 10 noiembrie 2009, dată la care a fost sesizată și instanța de judecată, nedemarând însă până în prezent cercetarea judecătorească, inculpații nefiind audiați nemijlocit de către judecătorul fondului.

În aceste condiții, este evident că autoritățile naționale au arătat o diligență specială în conducerea procedurilor, neputându-li-se imputa nimic.

Referitor la comportamentul părților, nici inculpaților nu li se poate imputa poziția de nerecunoaștere a infracțiunilor, (inc.D.R.A., G.C.D., T.O.C.) nici modul în care își exercită dreptul la apărare, ca motiv al prelungirii duratei procedurilor.

În privința complexității în fapt și în drept a cauzei, curtea remarcă că în speță, sunt supuși judecării 10 inculpați, 6 părți vătămate, o parte civilă un număr de 66 de martori potrivit rechizitoriului ce trebuie audiați, astfel că nu se poate discuta de o nerezonabilitate a procedurilor prin raportare la criteriile enumerate mai sus.

Potrivit jurisprudenței CEDO, se poate discuta de o încălcare a art.6 paragraf 1 în cazul în care ar fi existat perioade de inactivitate a autorităților, iar durata globală a procedurii ar fi nerezonabilă (a se vedea cauzele Petroulia contra Greciei 2008, Crăciun contra României 2008, Petrov contra Bulgariei 2008).

În acest dosar, este dovedit în afara oricărui dubiu că durata urmăririi penale și a cercetării judecătorești, nu a încălcat prevederile art.6 paragraf 1, și nici durata arestării preventive de 11 luni și respectiv 9 luni a recurenților nu a depășit termenul rezonabil prevăzut de art.5 paragraf 3 așa cum s-a învederat și în cauza Stogmuller contra Austriei. Spre deosebire de hotărârea Jiga contra României din martie 2010, unde s-a considerat nejustificată menținerea în arest a unei persoane acuzate de corupție, o perioadă mai mare de 11 luni, după momentul audierii martorilor, când nu mai era periclitată cercetarea judecătorească, în prezenta speță, este de remarcat că judecata în primă instanță nu a început, audierea inculpaților și a martorilor nu a avut loc, apărările formulate de aceștia nu sunt cunoscute, astfel că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea recurenților de la proces, este corespunzătoare momentan

măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus-o, conform art.136 C.proc.pen.

În jurisprudența sa, CEDO a dezvoltat patru motive fundamentale acceptabile pentru detenția provizorie a unei persoane suspectate că ar fi comis o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă (Stogmuller contra Austriei 1969); riscul ca acuzatul, odată pus în libertate, să împiedice administrarea justiției (cauza Wemhoff contra Germaniei 1968); să nu comită noi infracțiuni (Matznetter contra Austriei 1969); să nu tulbure ordinea publică (Hendriks contra Olandei 2007).

Prin prisma cauzei Dolgova contra Rusiei din 2 martie 2006, care impune instanțelor obligația de a analiza în fiecare caz în parte, respectiv pentru fiecare inculpat, a motivelor care justifică prelungirea detenției, instanța de recurs învederează că cele patru motive ale instanței europene, acceptabile pentru detenția provizorie a unei persoane, sunt întrunite cumulativ, în speța de față.

Astfel, inculpata A.C.S., deși a fost sinceră în faza de urmărire penală, contribuind la descoperirea tuturor participanților la activitatea infracțională, poziția acesteia poate constitui o circumstanță atenuantă la finalizarea cercetării judecătorești, cu ocazia individualizării judiciare a eventualelor sancțiuni, care pot consta în pedepse reduse sub minimul special prevăzut de lege sau alte modalități mai clemente de executare a pedepsei, (suspendare condiționată) fără a se exclude în acest moment pericolul ca aceasta, liberă fiind, înainte de demararea cercetării judecătorești, să fugă, să împiedice administrarea justiției, la rugămintea celorlalți inculpați, să comită alte infracțiuni, de alt gen, (obstrucționarea justiției) și prin aceasta să tulbure ordinea publică.

În privința inculpatului D.R.A. se justifică menținerea stării de arest, acesta având în faza de urmărire penală o atitudine de nesinceritate, susținând că nu a avut cunoștință de asocierea celorlalți coinaltați și că el doar a semnat rapoartele de inspecție fiscală, afirmând că din neștiință nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu. Împrejurarea că cercetarea judecătorească nu a fost demarată, justifică și în privința sa suspiciunea că liber fiind, se poate sustrage cercetării judecătorești, poate împiedica administrarea justiției, poate comite alte infracțiuni, de altă natură, care să tulbure ordinea publică.

Referitor la inculpatul G.C.D., Curtea reține că față de poziția avută în cursul urmăririi penale, de nerecunoaștere a faptelor și de încercare a distrugerii sau sustragerii mijloacelor materiale de probă nu este oportună lăsarea sa în libertate la acest moment procesual, al neînceperii cercetării judecătorești, întrucât există riscul ca acesta să lipsească de la proces, datorită severității pedepsei ce i s-ar putea aplica, să împiedice administrarea justiției, să comită alte infracțiuni de altă natură (obstrucționarea justiției), activități care pot tulbura grav ordinea publică.

La debutul efectuării percheziției autovehiculului, recurentul a afirmat că nu deține facturi provenind de la SC Dach Tec SRL dar cu toate acestea, organele de urmărire penală au găsit în autoturism o factură provenind de la această societate, prin care se atesta că inculpatului i-ar fi vândut un autovehicul. Atât în privința sa cât și a inculpatului T.O.C., Curtea reține persistența în a comite fapte de natură penală, ambii inculpați fiind sancționați anterior, pentru încălcarea atribuțiilor de serviciu, împrejurare ce justifică în plus menținerea stării de arest.

În ceea ce-l privește pe inculpatul T.O.C., Curtea reține că nici acesta nu a fost sincer în faza de urmărire penală, a avut o contribuție directă în inițierea și săvârșirea lanțului de infracțiuni imputate prin rechizitoriul parchetului, și așa cum au arătat B.I., M.D. și inculpatul K.R., el a fost cel care le-a solicitat să introducă facturile fictive în contabilitate, asigurându-i că tot el va veni în control și nu va constata fictivitatea operațiunilor. Nu este oportună lăsarea sa în libertate la acest moment procesual, al neînceperii cercetării judecătorești, întrucât există riscul ca acesta să lipsească de la proces, datorită severității pedepsei ce i s-ar putea aplica, să împiedice administrarea justiției, să comită alte infracțiuni de altă natură (obstrucționarea justiției), activități care pot tulbura grav ordinea publică.

Curtea reține că infracțiunile pentru care inculpații recurenți au fost trimiși în judecată prezintă o gravitate sporită, faptele presupus a fi comise de inculpați având rezonanță în rândul opiniei publice și determinând reacția negativă a acesteia, față de împrejurarea că persoane asupra cărora planează astfel de acuzații sunt judecate în stare de libertate, unită cu calitatea inculpaților de funcționari publici în serviciile finanțelor publice Maramureș, justifică pe deplin menținerea măsurii arestării acestora, neexistând motive de revocare sau de înlocuire cu o altă măsură preventivă.

Așa fiind, recursurile inculpaților apar ca nefondate și au fost respinse conform art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

5. Sancțiune penală. Individualizare. Criterii.

Raportat la elementele ce caracterizează gradul de pericol social al faptelor, respectiv modul și mijloacele de săvârșire a faptei (împreună de către inculpați, în mod repetat, prin folosirea fără drept a unei chei cu care au intrat în locuința prietenului lor), împrejurările în care s-au comis faptele (profitând de relația de prietenie cu partea vătămată și de încrederea acesteia, premeditând chiar faptele), scopul urmărit (acoperirea unor datorii ale unuia dintre inculpați), urmarea produsă (crearea unui prejudiciu în cuantum de 1800 lei) este eronată acordarea priorității comportamentului inculpaților anterior comiterii faptei și pe parcursul procesului penal în detrimentul celorlalte criterii legale, la fel de importante (gradul de pericol social al faptei săvârșite, starea fizică, dezvoltarea intelectuală și morală).

Simpla prezență a inculpaților în fața organelor judiciare pe tot parcursul derulării procesului penal, poziția sinceră și regretul exprimat față de faptele antisociale comise, nu sunt suficiente pentru a conchide că o măsură educativă este suficientă pentru reeducarea inculpaților și numai o pedeapsă cu închisoarea (chiar suspendată condiționat) este în măsură să asigure îndreptarea inculpaților minori și prevenirea comiterii de alte fapte antisociale.

DECIZIA PENALĂ NR. 466/R/09.06.2010

Prin sentința penală nr. 2242 din 18 decembrie 2009, Judecătoria Baia Mare în temeiul art. 101 lit. a C.pen. a aplicat inculpaților S.I.P. și O.C.R., ambii pentru comiterea

infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit. a, i C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 și art. 99 și urm. C.pen., măsura educativă a „muștrării”.

În baza art. 487 C.proc.pen., a pus în executare măsura educativă.

A constatat recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate Bonte Gheorghe Ioan.

Pentru a hotărî în acest sens, prima instanță a reținut că inculpații minori S.I.P. și O.C.R. sunt prieteni cu partea vătămată B.Gh.I. cu care se vizitau.

În cursul lunii ianuarie 2008, cei doi inculpați au luat hotărârea de a pătrunde în locuința acestuia pentru a sustrage bunuri în scopul valorificării lor, pentru plata facturii telefonice a numitului S.I.P.. Astfel, la sfârșitul lunii ianuarie 2008, fără a se putea determina cu exactitate data, cei doi, folosind chei potrivite au intrat în apartament de unde au sustras o cameră foto digitală marca Samsung, pe care au vândut-o unei persoane necunoscute cu suma de 150 lei, bani pe care i-au împărțit în mod egal.

În baza aceleiași rezoluții infracționale, inculpații au pătruns în locuința aceleiași părți vătămate la data de 25.02.2008, în jurul orei 16,00, folosind chei potrivite, de unde au sustras unitatea centrală, tastatura și muose-ul calculatorului, un încărcător de telefon și un trening marca Adidas, după care au părăsit locuința. În ziua următoare cei doi au valorificat unitatea centrală în parcare magazinelui „Maramureșul” din Baia Mare pentru suma de 350 lei.

Prejudiciul cauzat părții vătămate a fost recuperat integral, în cauză neexistând constituire de parte civilă.

În drept, a reținut instanța că fapta comisă de inculpați în modalitatea descrisă mai sus, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în formă continuată prev. de art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit. a, i C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 și 99 și urm.C.pen., faptă pentru comiterea căreia instanța a aplicat inculpaților măsura educativă a muștrării prev. de art. 101 lit. a C.pen..

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare, apel prin care a solicitat desființarea hotărârii pronunțate și rejudecând cauza, tribunalul să pronunțe o nouă hotărâre prin care să se aplice inculpaților o pedeapsă orientată către jumătatea minimului special prevăzut de lege, pedeapsă a cărei executare să fie suspendată condiționat.

Prin decizia penală nr. 43/A din 4 martie 2010 Tribunalul Maramureș, în temeiul art. 378 raportat la art. 379 pct. 1 lit. b C.proc.pen. a respins apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare împotriva sentinței penale nr. 2242 din 18.12.2009 a Judecătoriei Baia Mare, iar în baza art. 192 al. 3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Judecând apelul, tribunalul a constatat următoarele:

În baza probelor administrate, prima instanță a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea și necontestată de inculpați, în sensul că în cursul lunii ianuarie și respectiv februarie 2008, aceștia au pătruns în locuința prietenului lor B.Gh.I., de unde, folosind chei potrivite au sustras o cameră foto, o unitate centrală, un încărcător de telefon și un trening.

Bunurile sustrate de inculpați, le-au vândut unor persoane necunoscute pentru suma de 500 lei.

Prejudiciul cauzat părții vătămate a fost recuperat integral, astfel că în cauză nu există constituire de parte civilă.

Raportat la această stare de fapt, prima instanță a procedat la o corectă încadrare juridică a faptelor, reținând că în drept acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit. a și i C.pen. cu aplic. art. 41 al. 2 și 99 C.pen.

Pentru comiterea acestei infracțiuni, instanța a apreciat că este suficientă aplicarea inculpațiilor, doar a unei măsuri educative și anume a *muștrării*, individualizare care este criticată de procuror și care a avut în vedere, pe de-o parte, gradul de pericol social concret al faptei, iar pe de altă parte, circumstanțele personale ale inculpațiilor.

Așa cum corect a reținut și instanța de fond, inculpații provin din familii organizate, au avut un comportament bun în familie și școală, dovadă elocventă în acest sens fiind chiar concluziile referatelor de evaluare întocmite de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș, în care se consemnează că cei doi conștientizează gravitatea faptelor, își asumă responsabilitățile și consecințele lor și, ceea ce este cel mai important, sunt preocupați de activitatea școlară prezentă și viitoare.

În plus, de la data întocmirii referatelor menționate, cei doi, sub îndrumarea strictă și supravegherea familiei au și avut o evoluție școlară exemplară, iar intenția de a urma o formă superioară de învățământ despre care s-a vorbit în acea evaluare, a fost concretizată, cei doi fiind în prezent studenți, semn că sunt bine integrați în societate și ceea ce este și mai important, în familie, familie care este preocupată în parcursul favorabil în procesul de instruire pe care cei doi îl urmează.

A apreciat tribunalul că a aplica acum celor doi inculpați câte o pedeapsă, indiferent de cât de mic ar fi cuantumul acesteia și indiferent de modalitatea de executare, ar însemna a le crea repercusiuni chiar asupra viitorului lor, viitor de care ei și familia lor sunt evident interesați.

În aceste condiții, se poate trage concluzia că simpla prezență a inculpațiilor în fața organelor judiciare pe tot parcursul derulării procesului penal, poziția sinceră și regretul imens exprimat față de faptele antisociale comise, au fost suficiente din perspectiva duratei, dar și a conștientizării efectelor negative și consecințelor unor asemenea acțiuni nelegale.

Dacă s-ar avea în vedere mediul, condițiile bune în care cei doi au crescut și s-au dezvoltat, ar fi fost mult mai eficientă o altă măsură educativă și anume cea a libertății supravegheate, însă durata lungă a procesului de peste 2 ani a făcut ca, oricare din celelalte alte măsuri prev. de art. 101 C.pen. să nu mai fie aplicabilă.

Solicitarea procurorului de a li se aplica inculpațiilor o pedeapsă fie ea și foarte mică ca și cuantum, raportat la gradul de pericol social al faptelor comise, a fost apreciată de tribunal ca nefondată raportat la aspectele menționate mai sus, dar și la prevederile art. 100 al. 2 C.pen. care prevăd că: „pedeapsa se aplică numai dacă se apreciază că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului”.

Fiind sancțiuni de drept penal specifice faptelor comise în minorat, măsurile educative au în mod firesc prioritate față de pedepse și având în vedere imperativul reintegrării sociale și îndreptării minorilor, măsura a fost menținută.

Împotriva deciziei Tribunalului Maramureș, în termen legal a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș, solicitând casarea acesteia, împreună cu

sentința Judecătorei Baia Mare și rejudecând, să se aplice celor doi inculpați o pedeapsă cu închisoarea, iar ca modalitate de executare - suspendarea condiționată.

În motivarea recursului, s-a arătat că hotărârile instanței de fond și de apel sunt netemeinice sub aspectul sancțiunilor aplicate inculpaților, sancțiuni ce nu reflectă gradul de pericol social al faptelor comise de aceștia, nefiind apte să asigure reeducarea inculpaților și prevenirea comiterii de noi infracțiuni.

Prima instanță nu a avut în vedere pericolul social concret al faptelor, respectiv scopul în care au fost comise - acoperirea unor datorii ale inculpatului S.I.P, împrejurările în care s-au comis faptele – inculpații profitând de relația de prietenie cu partea vătămată și de încrederea acesteia, premeditând chiar faptele, sustrăgând cheia apartamentului părții vătămate, au pătruns în mod repetat în locuința acesteia, sustrăgând bunuri valoroase, deși proveneau din familii organizate și cu posibilități financiare, neavând nevoie să-și procure bani în această modalitate.

Verificând hotărârea atacată, în baza materialului și lucrărilor de la dosar, prin prisma motivelor invocate și a reglementărilor în materie, în virtutea dispozițiilor art.385/14 C.proc.pen., Curtea a constatat fondat recursul formulat în cauză, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

S-a stabilit în cauză, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și în faza de judecată o stare de fapt conformă realității, constând în aceea că în cursul lunii ianuarie și respectiv februarie 2008, inculpații minori S.I.P. și O.C.R. au pătruns în locuința prietenului lor B.Gh.I. din Baia Mare, de unde, folosind chei potrivite au sustras o cameră foto, o unitate centrală, un încărcător de telefon și un trening.

Bunurile sustrate de inculpați au fost vândute unor persoane necunoscute pentru suma de 500 lei, iar prejudiciul cauzat părții vătămate a fost recuperat integral.

Faptele au fost încadrate juridic corespunzător în infracțiunile de furt calificat în formă continuată prev. de art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit. a și i C.pen. cu aplic. art. 41 al. 2 și 99 C.pen.

În ceea ce privește alegerea a sancțiunii aplicabile celor doi inculpați minori, nu s-a făcut de către instanțe o valorificare eficientă, coroborată, a tuturor elementelor prev. de art. 100 C.pen., apreciindu-se neîntemeiat, cu prea mare ușurință că, luarea unei măsuri educative față de aceștia este suficientă.

Astfel, s-a acordat prioritate comportamentului inculpaților anterior comiterii faptei, precum și pe parcursul procesului penal și condițiilor în care au fost crescuți și în care au trăit – în detrimentul celorlalte criterii legale, la fel de importante (gradul de pericol social al faptei săvârșite, starea fizică, dezvoltarea intelectuală și morală), ajungându-se la concluzia eronată că, simpla prezență a inculpaților în fața organelor judiciare pe tot parcursul derulării procesului penal, poziția sinceră și regretul imens exprimat față de faptele antisociale comise, au fost suficiente din perspectiva duratei, dar și a conștientizării efectelor negative și consecințelor unor asemenea acțiuni nelegale.

Astfel, a fost greșit apreciat gradul de pericol social al faptelor, nedându-se eficiență dispozițiilor art.18/1 alin.2 C.pen. și neavând în vedere elementele ce caracterizează gradul de pericol social – modul și mijloacele de săvârșire a faptei – împreună, în mod repetat, prin folosirea fără drept a unei chei cu care au intrat în locuința prietenului lor; împrejurările în

care s-au comis faptele – inculpații profitând de relația de prietenie cu partea vătămată și de încrederea acesteia, premeditând chiar faptele; scopul urmărit - acoperirea unor datorii ale inculpatului S.I.P., în condițiile în care proveneau din familii organizate și cu posibilități financiare, neavând nevoie deci, să-și procure bani în această modalitate; urmarea produsă – crearea unui prejudiciu care, chiar dacă a fost recuperat (și aceasta, prin grija familiilor celor doi) nu este deloc de neglijat ca și quantum – 1800 lei.

Dezvoltarea fizică, intelectuală și morală corespunzătoare a inculpaților, așa cum rezultă din referatele de evaluare întocmite în cauză – sunt dovezi ale nivelului ridicat de percepere a unei fapte negative care, pe cale de consecință, ar fi trebuit să-i determine pe inculpați să se abțină de la astfel de conduite și, nicidecum, nu pot fi avute în vedere din perspectiva diminuării răspunderii penale sau alegerii unei sancțiuni mai blânde.

Toate celelalte elemente favorabile reținute de instanțe, chiar reale, nu pot fi apreciate ca determinante, în ansamblul factorilor ce trebuie avuți în vedere, pentru a caracteriza o măsură ca fiind suficientă pentru îndreptarea inculpatului minor; ele pot fi avute în vedere, eventual, ca circumstanțe atenuante în procesul de individualizare a unei pedepse.

Aceasta deoarece, Curtea apreciază că numai o pedeapsă cu închisoarea va fi în măsură să asigure îndreptarea minorilor și prevenirea comiterii de alte fapte antisociale.

Așa fiind, recursul formulat în cauză se privește ca fondat, urmând a fi admis ca atare în temeiul art. art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d C.proc.pen., decizia penală atacată va fi desființată împreună cu sentința Judecătorei Baia Mare și, rejudecând cauza, se va dispune condamnarea inculpaților S.I.P. și O.C.R. la pedepsele de câte 4 luni închisoare, fiecare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în formă continuată, urmare a reținerii circumstanțelor atenuante prev. de art. 74 lit. a, c C.pen. (conduita bună a inculpaților înainte de săvârșirea infracțiunii și atitudinea lor după comiterea acesteia – prezentarea în fața autorităților, comportarea sinceră, regretul manifestat, recuperarea prejudiciului) și dând eficiență dispozițiilor art. 76 lit. d C.pen..

În baza art. 71 C.pen. se va interzice inculpaților exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a 2-a și lit. b C.pen. (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

Deoarece pedeapsa aplicată nu depășește 3 ani închisoare, inculpații nu au mai fost anterior condamnați și, se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia, în baza art. 81 C.pen. se va dispune suspendarea condiționată a executării pedepselor aplicate celor doi inculpați pe durata termenelor de încercare de 2 ani și 4 luni, stabilite conform art. 110 C.pen..

În baza art. 71 alin. 5 C.pen. pe durata suspendării condiționate a executării pedepselor închisorii s-a dispus și suspendarea pedepselor accesorii, constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a 2-a și lit. b C.pen.

În baza art. 359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpaților asupra prevederilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării condiționate a executării pedepselor aplicate, prev. de art. 83 C.pen..

S-au menținut celelalte dispoziții ale hotărârilor.

B.APELURI

Infracțiunea de omor și cea de lovituri cauzatoare de moarte. Distincție.

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, în una din cele două modalități la care se referă art.19 alin.1 pct.1 lit.a și b Cod penal, infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. în art.183 Cod penal se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Faptul de a fi aplicat victimei, în zona capului și a toracelui, regiuni anatomice vitale, mai multe lovituri cu pumnii și coatele, instrumente apte a produce moartea, provocându-i politraumatisme craniocerebrale, lovituri cu corpuri dure (pumnii), care i-au determinat decesul constituie infracțiunea de omor calificat, iar nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte; procedând în modul arătat, în condițiile în care asemenea acte de violență produc, de regulă, urmări dintre cele mai grave, inculpatul a prevăzut, neîndoielnic, rezultatul posibil al acțiunii sale și chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat producerea lui, astfel că el a acționat cu intenția indirectă de a ucide și nu de a produce numai vătămări corporale cărora decesul le-ar fi urmat ca un rezultat praeterintentionat.

DECIZIA PENALĂ NR. 77/A/09.06.2010

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.210 pronunțată în 30 aprilie 2010, a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpat prin avocatul ales, din infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 175 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte, prev. de art. 183 C.pen., cu aplicarea art. 73 lit. b C.pen. și art. 37 lit. b C.pen. și a condamnat pe inculpatul C.GH săvârșirea infracțiunilor de:

- omor calificat, prev. de art. 175 alin. 1 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. la pedeapsa de 15 ani închisoare

- ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. la pedeapsa de 2 ani închisoare

În temeiul art. 33 lit. a C.pen. rap. la art. 34 lit. b C.pen. a contopit pedepsele de mai sus, inculpatul urmând a executa pedeapsa rezultantă de 15 ani închisoare.

Cu consecințele prev. de art. 71, 64 lit. a teza a II-a, lit. b C.pen.

În temeiul art. 65 alin. 2 C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

S-a menținut arestarea preventivă a inculpatului în temeiul art. 350 alin. 1 C.proc.pen. și s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive, începând cu data de 02.03.2009 la zi.

În temeiul art. 14 C.proc.pen., art. 17 C.proc.pen., art. 998 C.civ. a fost obligat inculpatul la plata de despăgubiri civile după cum urmează:

- 40.000 RON - cu titlu de daune morale părții civile B.M.P.

- 5.000 RON, cu titlu de despăgubiri materiale părții civile D.F., domiciliată în Baia Mare str. Limpedeia nr. 54 jud. Maramureș

- 40.000 RON - cu titlu de daune morale părții civile D.F.

- 140 RON, cu titlu de rentă lunară în favoarea minorului D.D.M. prin curator D.F., începând cu data de 01.03.2009 și până la majorat sau noi dispozițiuni

- 40.000 RON, cu titlu de daune morale minorului D.D.M., prin curator D.F..

În temeiul art. 14 C.proc.pen., art. 998 C.civ. a fost obligat inculpatul la despăgubiri civile către părțile civile după cum urmează:

- 334,72 RON, despăgubiri civile plus dobânda legală calculată conform O.G. 9/2000 până la efectivă achitare a debitului către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș, cu sediul în Baia Mare str. Progresului nr. 14

- 7645,00 RON, despăgubiri civile către Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș” Baia Mare.

În temeiul art. 193 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata sumei de câte 1500 RON, cheltuieli judiciare suportate de părțile civile B.M.P.a și D.F..

În temeiul art. 191 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 3000 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului C.GH. pentru săvârșirea infracțiunilor de omor calificat, prevăzută de art.174 rap.la art. 175 alin. 1 lit. i C.pen. și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen., ambele cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. și art. 33 lit. a C.pen..

În cuprinsul actului de trimitere în judecată s-a reținut că la data de 20.02.2009, în loc public, inculpatul C.Gh. a aplicat multiple lovituri cu pumnii și coatele numitului D.I.M., cauzându-i astfel acestuia leziuni traumatice cranio-cerebrale, urmare cărora a decedat ulterior la data de 01.03.2009.

La data de 20.02.2009 inculpatul se găsea la barul „Interlop” de pe str. Barajului din Baia Mare, unde a consumat băuturi alcoolice. La un moment dat în local a sosit și victima D.M.I., care a luat loc la o altă masă împreună cu martorii Ț.D. și M.G., aceștia consumând de asemenea băuturi alcoolice. Întrucât victima nu a mai răspuns la telefon, în barul respectiv a venit și prietena sa, numita B.M.P., care era însoțită de A.R. și prietena acestuia.

La un moment dat inculpatul a oferit spre cumpărare celor din local un telefon mobil și enervat de faptul că victima era nehotărâtă în achiziționarea aceluia telefon, inculpatul a luat un scaun pe care l-a distrus lovindu-se cu el în cap.

Acest incident l-a determinat pe patronul localului să intervină și să-i solicite inculpatului să părăsească localul.

Din barul respectiv au ieșit însă victima D.IM., concubina acestuia și martorii M.G., S.N.A. și Ț.D. Imediat a ieșit însă și inculpatul C.Gh. și a început să adreseze reproșuri și injurii celor prezenți. Auzind gălăgie, din bar au ieșit și numiții H.Gh.V. și R.T.D.

Victima împreună cu persoanele care îl însoțeau au urcat în mașina numitului M.G. însă la mașină a venit unul dintre prietenii inculpatului, care i-a solicitat numitului M.G. să coboare. În acel context între M.G. și acea persoană a avut loc o ceartă și pentru a nu-l lăsa pe M.G. singur, existând eventualitatea ca acesta să fie bătut, din mașină a coborât și victima.

În momentul în care victima a coborât din mașină, înspre el a venit și inculpatul, iar între cei doi a avut loc un schimb de replici. În acel moment o persoană neidentificată a venit în fugă și i-a aplicat victimei în ochi spray paralizant, victima luând-o la fugă ulterior înspre trecerea de pietoni.

Inculpatul a urmat victima în fugă și ajungându-l pe D.I.M. i-a aplicat lovituri, acesta a căzut pe carosabil. Inculpatul a continuat să aplice victimei lovituri cu pumnii și coatele la nivelul feței, cauzându-i leziuni traumatice cranio-cerebrale urmare cărora acesta a decedat ulterior la data de 01.03.2009.

În drept, fapta inculpatului C.Gh., care, la data de 20.02.2009, în loc public, a aplicat multiple lovituri cu coatele și pumnii, toate asupra feței victimei, provocându-i astfel acesteia leziuni cranio-cerebrale tanatogeneratoare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor calificat, prevăzută de art. 175 alin. 1 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen., pentru care tribunalul l-a condamnat la pedeapsa de 15 ani închisoare.

În drept, fapta inculpatului C.Gh., care, la data de 20.02.2009, în loc public, a săvârșit acte și a proferat cuvinte și expresii indecente, aducând astfel atingere bunelor moravuri și provocând scandal public, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen., pentru care l-a condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare.

Constatând că faptele au fost săvârșite în concurs real, instanța, în temeiul art. 34 lit. b C.pen., a contopit pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 15 ani închisoare.

Tribunalul a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpat prin avocat din infracțiunea de omor calificat, prevăzută de art. 175 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte, prevăzută de art. 183 C.pen., cu aplicarea art. 73 lit. b C.pen. și art. 37 lit. b C.pen..

În primul rând, tribunalul a reținut că din ansamblul probelor administrate în cauză rezultă că inculpatul a fost cel care a generat scandalul, agresând și alte persoane decât victima, astfel că apărările făcute în sensul că ar fi comis fapta aflându-se sub stăpânirea unei puternice emoții nu poate fi acceptată.

De asemenea, instanța a reținut că inculpatul a aplicat lovituri victimei în mod repetat, de o mare intensitate. Aceasta rezultă din concluziile actelor medico-legale întocmite în cauză în care sunt descrise leziunile grave și care au avut rol tanatogenerator: moartea victimei s-a datorat contuziilor, dilacerării și hemoragiei meningocerebrale. Leziunile tanato-

generatoare (leziunile cerebrale), precum și cele descrise la examenul extern punctele 1 și 2 s-au putut produce prin lovire cu corp contondent dur.

De asemenea, intensitatea loviturilor aplicate reiese și din concluziile de la pct. 4 și 5 (raportul de expertiză medico-legală nr. 197/49 din data de 21 aprilie 2009, întocmit de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare).

Astfel, tribunalul a apreciat că intensitatea și numărul mare al loviturilor aplicate victimei de către inculpat dovedește faptul că acesta a prevăzut moartea victimei ca rezultat posibil al acțiunii sale; or, săvârșind fapta, chiar dacă nu a dorit rezultatul letal, l-a acceptat în mod conștient, ceea ce înseamnă că a acționat cu intenția de a ucide.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului pentru infracțiunile pentru care a fost găsit vinovat, tribunalul a avut în vedere gradul de pericol social concret al infracțiunilor, deosebit de ridicat, împrejurările de săvârșire a faptelor, precum și atitudinea parțial nesinceră a inculpatului.

De asemenea, tribunalul a avut în vedere că inculpatul a săvârșit infracțiunile din prezentul dosar în stare de recidivă postexecutorie, prim termen al recidivei constând în condamnarea la pedeapsa de 1 an închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 79 din 20.01.2004 a Judecătorei Baia Mare, fiind arestat la 05.02.2004 și liberat condiționat la 05.10.2004, cu un rest neexecutat de pedeapsă de 122 zile, pedeapsă pentru care nu a intervenit reabilitarea.

Tribunalul a apreciat că față de natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat, față de modalitatea concretă de comitere a acestora, în temeiul art. 71 C.pen., a aplicat inculpatului pedepsele accesorii de interzicere a drepturilor prevăzute la art. 64 lit. a teza a II-a C.pen. și lit. b C.pen..

Totodată, în temeiul art. 65 C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 350 C.proc.pen., s-a menținut arestarea preventivă a inculpatului și s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 02.03.2009 la zi.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, tribunalul a reținut că în cauză au fost formulate pretenții civile de către partea civilă B.M.P., logodnica victimei, aceasta solicitând obligarea inculpatului la daune morale în cuantum de 50.000 RON.

De asemenea, mama victimei D.F. a formulat pretenții civile la nivelul sumei de 5.000 RON, cheltuieli ocazionate de înmormântarea victimei și 50.000 RON, cu titlu de daune morale.

În calitate de curator al minorului D.D.M., partea civilă D.F. a solicitat obligarea inculpatului la plata unei rente lunare în favoarea minorului D.D.M. în funcție de venitul minim pe economie, începând cu data decesului și, de asemenea, la 100.000 RON daune morale în favoarea minorului.

Tribunalul, examinând constituirile de parte civilă prin prisma probelor administrate, a dispus, în temeiul art. 14 C.proc.pen., art. 998 Cod civil, obligarea inculpatului la despăgubiri materiale în cuantum de 5.000 RON către partea civilă D.F., despăgubiri reprezentând cheltuieli de înmormântare.

De asemenea, având în vedere că victima contribuia la creșterea minorului D.D.M., instanța l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 140 RON, cu titlu de rentă lunară în favoarea minorului D.D.M., prin curator D.F., începând cu data decesului, respectiv 01.03.2009 și până la majorat sau noi dispozițiuni. Instanța a avut în vedere la stabilirea sumei stabilite cu titlu de rentă lunară venitul minim pe economie, având în vedere că inculpatul nu a avut loc de muncă din care să realizeze venituri.

De asemenea, tribunalul a apreciat că părților civile (Bucur Mărioara - logodnica victimei, D.F. - mama victimei și D.D.M.) le-a fost provocată o suferință sufletească deosebită prin decesul victimei survenit ca urmare a infracțiunii săvârșite de inculpat și, în consecință, inculpatul a fost obligat la plata de daune morale către părțile civile conform dispozitivului prezentei.

În temeiul art. 14 C.proc.pen., art. 998 Cod civil, inculpatul a fost obligat la despăgubiri civile către părțile civile - unități spitalicești la nivelul sumelor pretinse de acestea și care reprezintă cheltuielile cu necesitatea acordării asistenței medicale victimei, respectiv medicația, internare și transportul victimei la spital.

În temeiul art. 193 alin. 1 C.proc.pen., tribunalul a obligat inculpatul la plata sumei de câte 1500 RON, cheltuieli judiciare suportate de părțile civile B.M.P. și D.F., cheltuieli constând în onorariul avocatului ales.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.proc.pen., tribunalul a obligat inculpatul la plata sumei de 3000 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel inculpatul C.Gh. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor calificat prev.de art.174 și 175 lit.i C.pen. în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, reținerea scuzei provocării prev.de art.73 lit.b C.pen., apreciind că nu el este autorul principal al morții victimei, iar în privința tuturor infracțiunilor apreciază că se impune reducerea pedepsei față de circumstanțele personale ce-l caracterizează respectiv, are 4 copii minori în întreținere și a celor reale privitoare la fapte.

Curtea examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, a constatat următoarele:

Tribunalul a administrat un vast material probator pe baza căruia a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, elementele constitutive ale infracțiunii, încadrarea juridică și pedeapsa aplicată.

Examinându-se materialul probator în raport de criticile aduse se constată că, situația de fapt este pe deplin concordantă cu activitatea infracțională efectiv desfășurată de către inculpatul apelant. Gravitatea deosebită a faptei comise și amplu analizată de instanța fondului, demonstrează fără nici un dubiu că, inculpatul a acționat cu mult sânge rece, așa încât ar fi putut să ucidă și alte părți vătămate din cauză, dacă acestea ar fi existat.

Actele de violență deosebită comise de inculpat îndreptate fiind împotriva valorii sociale supreme – viața – atrag în numele dreptului inviolabil la viață, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorului.

Lovirea cu intensitate a unei persoane cu pumnii și coatele, în zona capului de mai multe ori, agresiune comisă în public, cauzându-i acesteia leziuni cranio cerebrale, tanatogeneratoare, constituie infracțiunea de omor calificat, și ultraj contra bunelor moravuri

și tulburarea liniștii publice, iar nu aceea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, posibilitatea de a nu fi prevăzut moartea victimei fiind exclusă.

Leziuni de acest fel, ca și numeroasele urme de violență de pe capul și corpul victimei, produse prin lovituri, comprimare între planuri dure, sunt urmarea unor acțiuni deosebit de violente.

Moartea victimei este, deci, consecința unei agresiuni al cărei rezultat a fost prevăzut și deși nu l-a urmărit inculpatul, fapta apare ca săvârșită cu intenție indirectă sub forma prevăzută în art. 19 pct.1 lit.b din Codul penal și este susceptibilă a fi considerată ca infracțiune de omor calificat prevăzută în art.174, 175 lit.i C.pen..

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, în una din cele două modalități la care se referă art.19 alin.1 pct.1 lit.a și b Cod pen., infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. în art.183 C.pen.se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Potrivit art.175 alin.1 lit.i din Codul penal, omorul este calificat atunci când este săvârșit „în public”. Pe de altă parte, prin art.152 lit.a C.pen.fapta se consideră săvârșită „în public” atunci când a fost comisă „într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nici o persoană”.

Or, din probele administrate rezultă că inculpatul a săvârșit fapta pe o stradă din Baia Mare, în fața unui restaurant, deci într-un loc public, în accepțiunea explicației date prin art.152 lit.a C.pen.

Rezultă deci, că inculpatul a săvârșit fapta în public, astfel că aceasta a fost corect încadrată în art.174, 175 lit.i C.pen.de către procuror și prima instanță, punct de vedere însușit și de către Curte.

Din actele dosarului rezultă că inculpatul i-a aplicat lovituri victimei la data de 20 februarie 2009 în loc public, agresiune săvârșită cu pumnii și coatele asupra victimei cauzându-i astfel leziuni traumatice cranio-cerebrale, urmare cărora el a decedat ulterior la data de 1 martie 2009.

Potrivit concluziilor raportului de constatare medico-legală de la f.14 dos.u.p., moartea victimei a fost violentă, s-a datorat contuziei și dilacerării cerebrale, hemoragiei meningo-cerebrale iar leziunile tanatogeneratoare s-au produs prin mecanism de lovire și cădere în cadrul unei heteroagresiuni.

La fila 61 din dosarul u.p.s-a depus raportul de expertiză medico-legală a victimei care confirmă că moartea acesteia a fost violentă și s-a datorat contuziilor multiple, dilacerării și hemoragiei meningo-cerebrale. Leziunile cerebrale tanatogeneratoare precum și celelalte urme de agresiune existente pe corpul victimei, s-au putut produce prin lovire cu un corp contondent dur, iar leziunile de la nivel toracal respectiv fracturile costale și contuziile pulmonare s-au putut produce prin comprimare între două planuri dure, stabilindu-se în final legătura directă de cauzalitate între agresiunea din 20 februarie 2009 și decesul victimei survenit la 1 martie 2009.

Intensitatea loviturilor aplicate și rezultatul letal, confirmă intenția indirectă de a ucide a inculpatului.

Ca atare, ansamblul împrejurărilor în care a avut loc agresiunea și rezultatul acesteia infirmă apărarea inculpatului că el nu a urmărit și nici nu a acceptat producerea unui asemenea rezultat, care ar fi depășit intenția sa de a aplica o corecție victimei.

În consecință, se impune concluzia că prima instanță a reținut judicios că, sub aspectul poziției sale subiective, inculpatul a acționat cu intenția indirectă de a ucide, în sensul că deși a prevăzut rezultatul faptei sale și nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii acestuia.

Faptul de a fi aplicat victimei, în zona capului și a toracelui, regiuni anatomice vitale, mai multe lovituri cu pumnii și coatele, instrumente apte a produce moartea, provocându-i politraumatisme craniocerebrale, lovituri cu corpuri dure (pumnii), care i-au determinat decesul constituie infracțiunea de omor calificat, iar nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte; procedând în modul arătat, în condițiile în care asemenea acte de violență produc, de regulă, urmări dintre cele mai grave, inculpatul a prevăzut, neîndoielnic, rezultatul posibil al acțiunii sale și chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat producerea lui, astfel că el a acționat cu intenția indirectă de a ucide și nu de a produce numai vătămări corporale cărora decesul le-ar fi urmat ca un rezultat praeterintentionat, așa cum se susține prin apelul promovată.

Activitatea infracțională a inculpatului se înscrie fără dubiu în dispozițiile art.174 rap.la art.175 lit.i C.pen.deoarece așa cum arată în mod constant și instanța supremă, „fapta de lovire în urma căreia s-a produs decesul victimei este susceptibilă a fi încadrată în infracțiunea de loviri cauzatoare de moarte numai în măsura în care rezultatul letal este consecința culpei infractorului, care nu a prevăzut acest rezultat, deși trebuia și putea să-l prevadă. Atunci când infractorul acceptă moartea victimei ca rezultat posibil al faptei sale, poziție subiectivă ce trebuie apreciată nu numai în raport cu modul cum el a acționat, ci și cu precaritatea capacității de rezistență a victimei, încadrarea juridică ce trebuie dată faptei este aceea de omor, săvârșit cu intenție indirectă”. Aceeași instanță a arătat că „spre deosebire de infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, care se săvârșește cu praeterintenție, infracțiunea de omor se comite, sub aspectul laturii subiective, fie cu intenție directă, fie cu intenție indirectă, ținând seama de caracterul vulnerant al instrumentului folosit, zona vitală vizată, intensitatea loviturii aplicate și eventuala ei repetare”.

Din probele dosarului rezultă fără dubiu că atât victima cât și inculpatul se aflau sub influența băuturilor alcoolice, apelantul C.Gh. susținând că a comis fapta după ce a consumat în prealabil 30 de beri. Probele testimoniale și științifice confirmă fără echivoc că inculpatul a lovit de mai multe ori victima în față cu pumnul, iar după ce a fost căzută la sol, a continuat să o agrezeze și cu coatele peste cap și peste torace. Pumnii, coatele, zonele în care au fost aplicate loviturile, intensitatea acestora și repetarea lor confirmă intenția inculpatului de a ucide victima, în forma intenției indirecte.

Pentru motivele ce preced, nu s-a primit motivul de apel al inculpatului vizând schimbarea încadrării juridice în infracțiunea prev.de art.183 Cod pen., fapta comisă fiind judicios încadrată în prevederile art.174 și art.175 alin.1 lit.i Cod pen. cu aplicarea art.37 lit.b Cod pen. și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prev.de art.321 alin.1 C.pen.cu aplicarea art.37 lit.b C.pen.

În fața instanței de apel inculpatul a încercat să-și minimalizeze răspunderea penală, arătând în primul rând că revine asupra declarațiilor de la parchet, prin care recunoștea și regreta comiterea faptei, învederând că fiind analfabet, procurorul i-a citit doar anumite pasaje ale depoziției sale, consemnate cu mâna proprie a organului de urmărire penală și în care s-au strecurat anumite inexactități. Inculpatul în fața Curții, a arătat că a fost provocat de victimă în incinta localului „Interlop” din Baia Mare, iar la ieșirea din restaurant a fost chiar lovit în față cu pumnul de către victimă, el a căzut la sol și a fost târât de către aceasta vreo 7 metri, pe stradă.

Această apărare a fost formulată și la fila 82 dos.u.p.cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală în care inculpatul precizează „recunosc și regret sincer comiterea faptelor, dar doresc să se aibă în vedere împrejurarea că până să aplic loviturile victimei, acesta m-a lovit și m-a îmbrâncit și apoi a fugit, iar eu l-am urmărit și l-am lovit de două ori cu pumnii și o dată cu cotul, toate loviturile fiind aplicate de mine, asupra feței victimei, când era căzut. Nu aș fi exercitat violențe asupra victimei dacă nu eram băut și dacă el nu m-ar fi provocat anterior”.

În fața Curții, inculpatul a încercat să plaseze vinovăția comiterii faptei asupra numiților H.Gh. și D.C. care l-ar fi agresat pe partea vătămată, cu intensitate, înainte de loviturile pe care le-a aplicat și el acestuia, condiții în care apreciază că decesul victimei s-a datorat activității infracționale derulate de către martorii de mai sus.

Vinovăția inculpatului este dovedită indubitabil prin declarațiile martorilor audiați atât în fața procurorului cât și în fața instanței unde și-au menținut integral cele învederate în faza de urmărire penală: P.G.F., Ț.D., M.G., S.N., R.T.D., D.C. și R.C.

Astfel, martorul R.C., în declarația de la f.161 tribunal, precizează „este adevărat și mențin ceea ce am afirmat că în afară de inculpatul C.Gh. zis „Șobolanul” nu a fost implicată nici o altă persoană în agresarea victimei”. De asemenea, martorul Ț.D. în declarația de la f.142 învederează că „l-am văzut pe inculpat lovindu-l pe D., cu mâinile”. Aceeași stare de fapt, este relevată și de martorii M.G. în declarația de la f.143 din fața tribunalului. Și martorul R.T.D., în declarația de la f.158 tribunal arată că „inculpatul ar fi sărit pe partea vătămată și ar fi dat cu cotul și cu pumnul, declarație făcută și în fața procurorului la f.41, pe care o menține. În același mod declară și martorul D.C., f.159 tribunal. Nu în ultimul rând, partea vătămată B.M.P. a fost prezentă la scena agresării victimei și aceasta a declarat constant, f.242 tribunal, că „prietenui meu a luat-o la fugă spre trecerea de pietoni însă datorită faptului că a fost sprayat în față, fugea în zig-zag. După el, s-a luat la fugă inculpatul, care în momentul în care l-a ajuns, în zona trecerii de pietoni, i-a aplicat o lovitură. Prietenui meu a căzut la pământ iar după ce era la sol, inculpatul a continuat să-l lovească. Eu l-am văzut pe inculpat, ca fiind singurul care îl lovea”.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului C.Gh. este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se

coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de neregășterea ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar discolparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond și apel a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecării, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecării și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Tribunalul Maramureș a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărării și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele administrate a constatat că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii de omor calificat și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prev.de art.174 rap.la art.175 lit.i C.pen.și art.321 alin.1 C.pen.cu aplicarea art.37 lit.b C.pen.ambele cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

Deși inculpatul a negat constant uciderea victimei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator, nefiind dovedite; nici provocarea acestuia de către numitul D.I.M.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Inculpatul în mod constant în faza de urmărire penală și în faza de judecată nu a recunoscut săvârșirea infracțiunilor, susținând că nu a lovit cu putere victima, moartea ei datorându-se activității infracționale a martorilor H.Gh. și D.C.I, de remarcat fiind însă că declarațiile sale nu se coroborează cu celelalte probe existente la dosar. Dimpotrivă, probațiunea testimonială și medico-legală confirmă susținerile martorului H.Gh. și anume, faptul că acesta a suferit leziuni vindecabile în 7-8 zile îngrijiri medicale, pe partea dorsală a mâinii drepte, leziuni care s-au produs ca urmare a agresării sale de către martorul M.G.

Pentru motivele ce preced, vinovăția inculpatului rezultă că a fost dovedită fără dubiu în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății, astfel că primul motiv de apel nu este fondat.

Referitor la critica vizând reducerea pedepsei, raportat la împrejurarea că are 4 copii minori în întreținere, curtea reține că nici aceasta nu poate fi înșușită.

Atitudinea inculpatului și modul de comitere al faptei, nu pot fi omise, ele fiind corect evaluate de tribunal, în alegerea pedepsei și a modului de executare al acesteia.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi și cărora a încercat să le curme viața, răspunderea sa penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama

de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la fapta comisă, este recidivist, așa cum rezultă din fișa de cazier.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea violentă a inculpatului a avut drept consecință pierderea unei vieți omenești, împrejurare care coroborată cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Atitudinea sfidătoare avută de inculpat față de instanța de judecată pe întreg parcursul procesului penal unită cu împrejurarea că nu a manifestat nici cel mai mic regret față de fapta comisă, de neplata niciunei sume la care a fost obligat în favoarea părților civile îndreptățește convingerea că reeducarea sa nu poate fi realizată decât prin aplicarea unei pedepse de 15 ani închisoare, prin privare de libertate, pentru fapta comisă.

Așa fiind, apelul inculpatului apare ca nefondat și s-a respins ca atare în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

În baza art.350 C.proc.pen.s-a menținut starea de arest a inculpatului, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării

executării pedepsei aplicate potrivit art.5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța). Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Maramureș, nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a inculpatului, în condițiile art.5 paragraf 1 lit.a și c din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Ținând seama de probatoriul cauzei și soluția pronunțată de tribunal, curtea a considerat că nu au dispărut temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, care se regăsesc în disp.art.148 lit.f C.proc.pen. și că menținerea acestei măsuri de către instanța de apel este pe deplin justificată în raport cu prevederile legale invocate, coroborate cu cele ale art.5 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În baza art.88 cod pen. raportat la art.381 C.proc.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului reținerea și arestul preventiv începând cu 2 martie 2009 și până la zi.

ÎNTOCMIT,
Judecător PURICE DELIA
-PREȘEDINTE SECȚIE PENALĂ-